

Ketabton.com

کتاب پښندنه

- * کتاب نوم: په لپه کې سپرغی
- * لیکوال: نورشاه نوراني
- * چاپ چارې: گل خپرندویه ټولنه
- * کمپیوز او ډیزاین: بسمل گرافیکس
- * چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
- * چاپ کال: ۱۳۹۶ هـ ش
- * چاپ وار: لومړی
- * د لیکوال اړیکې: ۰۷۹۹۱۴۸۹۷۷_۰۷۷۹۸۸۵۰۸۰
- * ایمېل ادرس: Khost.tamadon@gmail.com
- * د فیسبوک ادرس: Noorshah Noorani

نوټ: د کتاب ټول حقوق له لیکوال او خپرندویې ټولنې سره خوندي دي.

گل خپرندویه ټولنه:

0778887778

0777543619

0766653034

0776629495

د فیسبوک ادرس: گل خپرندویه ټولنه

ډالی

دا کتاب هغو پتمنو او زیار کښو قلموالو
ته ډالی کوم، چې د نړۍ له ډېرو مادي
لاسته راوړنو څخه یې ځانونه محروم
کړي، د ژوند خواږې او ارزښتمنې شیبې
یې د پښتني کلتور بډاینې ته ځانگړې
کړې دي.

د گل خپرندويې ټولني ځانگړي پيغام:

گل خپرندويه ټولنه يوه ځانگړې، فرهنگي، علمي او موخواله اداره ده، چې غواړي په هېواد کې د کتاب لوستنې بهير ته لاره هواره کړي.

د دغې ادارې آرمان د علم او پوهې له لارې افغانستان وتلو پراوونو ته رسول دي؛ دغه ارمان ته رسيدل د زده کړې فرهنگ خپراوي ته اړتيا ليدل کيږي.

د دې ټولني اداره ژمنه کوي، چې په ټولنه کې به د معياري کتابونو چاپونې په زور شته جهالتونه له منځه وړي. افغان زلمي به نړۍ ته خپل استعداد د کتاب لوستنې او فکري پياوړتيا په برخه کې وښايي.

مونږ له هرځايه هر ډول کتاب تر لاسه کوو، په هر ځای کې يې له هرې ممکنې لارې خپروو. په دغه بهير کې پرته له هر ډول تبعيض او توپيره، د افغان نسلونو سره د فرهنگي او فکري مرستې لپاره چمتو ياستوو.

زموږ هڅو رنگ نه؛ بلکې رنگونه راوړي دي. په لومړي چاپ سره مو د ليکوال او شاعر بسمل بل کتاب (لېونۍ خبرې) چاپ کړ او دا دی په دوهم چاپ سره د ځوان وکیل، ليکوال، شاعر او ژورنالېست نورشاه نوراني کتاب چاپوو.

دا يې پيلونې دي او زموږ پيل به ان شاء الله پای نه لري.

مونږ به غونډې جوړې کړو؛ بحثونه به په لاز واچوو او د کتاب لوستنې له لارې به د روښانه راتلونکي زېري ورکړو!

راځئ، د خپل هېواد ټول ځوان نسل او هر انسان سره دا مرسته وکړو، چې کتاب ولولي.

له دغې لارې به په يوې هوبنيارې ټولني کې ژوند وکړوو.

په درنښت!

د گل خپرندويه ټولني مشر

امين الله امين

يادونه او مننه

کلونه پخوا به کله، چې مونږ په مشاعرو کې گډون کولوو، د سټیج پر سر به د شاعرانو لخوا بل کوم ادبي ژانر نه اوریدل کیده؛ یوازې به ادبي غونډې د شعرونو په ویلو رنگینې وې. یانې داسې یو څوک نه و، چې دنتر په برخه کې یې لنډه کیسه ادبي ټوټه او کوم بل ادبي مطلب وړاندې کړی وای. خوست کې هغه مهال نثر لیکونکي په نشت حساب وو. علت یې همدا و، چې هرڅه مونږ نوي پیل کړي وو. نوې ټولنه او نوي زلمي شاعران د ادب پرځمکه راټوکیدلي وو. نثر لیکنه څه چې شعرونه یې هم په تول برابر نه وو. خو د وخت په تېریدو سره، چې ادبي ناستې پاستې ډېرې شوې، شاعرانو او د ادب مینه والو دکتابونو مطالعې ته مخه کړه. ورو ورو یې شعرونه هم پاڅه شول او یو څه ناڅه دلیکوالۍ له دود سره هم اشنا شول. بالاخره یو نیم شاعر به کله کله ادبي ټوټه او لنډه کیسه ولیکله؛ خو د چاپ کولو لپاره به یې زړه نه ښه کولو، ځکه چې باور به یې پرې نه درلود. تردې چې یو نیم شاعر خو به کومه نثرې ټوټه چې ولیکله له شرمه به یې په محفل کې ملگرو ته هم نه شوه اوروله، پدې دلیل؛ چې هغه مهال شاعرانو ته د نثر لیکل گران کار و. بیا داسې وخت راورسید، چې د شاعرانو گډې شعري ټولگې چاپ شوې. دنتر په برخه کې هم ادبي ټوټې، ناول او لنډې کیسې ځینو شاعرانو ولیکلې، په مجلو او ورځپاڼه کې خپرې شوې، قدم په قدم د نثر لیکنې لړۍ روانه شوه. د تېرې یوې لسیزې په لړ کې د شعري ټولگو ترڅنګ د گڼ شمېر علمي او ادبي اثارو شاهد پاتې شوي یوو، چې دچاپ په گاڼه وپوسل شول. له ښه مرغه اوس مونږ تکړه نثر لیکونکي او څیړونکو لرو، چې دحساب وړ دي. دهرې ژبې پرمختیا او ادبیاتو پراختیا د نثر له لارې شونې ده. د دې ترڅنګ په نثر کې لیکونکي خپل پیغام او مفهوم په ښه توګه وړاندې کولای شي. نو لارمه ده، چې د شعر ترڅنګ نثر ته ژوره پاملرنه وشي. ما هم کلونه وړاندې کوښښ کولو، چې د شعر ترڅنګ نثر ولیکم؛ ولې پرې برلاسی نه وم. پدې وروستیو کې وتوانیدم، چې څو لنډې کیسې او ادبي ټوټې د خپل خیال او ذوق پرمټ د قلم پرڅوکه وکارم. همداسې مې وکړل، د ټولنې یو شمېر ناخوالې او واقعیتونه مې په ادبي ژانرونو کې په هنري انداز سره د لفظونو په جامه کې ونغاړل. دفرهنگ او ادب دغوړیدا ترڅنګ مې دټولنې داصلاح او سمون لپاره ځینې واقعیتونه او پیغامونه پکې ځای کړل. دلنډوکیسو او ادبي ټوټو شریکې ټولگې چاپول شاید معیار نه وي؛ خو ولې ما پدې منظور دا کار وکړ، چې شاید پر نورو پنځونو بریالی نه شم. همدا شان پر ژوند هم باور نسته خدای، مه کړه له چاپ څخه رانه پاتې شي. نو لارمه مې وبلله، چې

خپل تخليق ته چاپې بڼه ورکړم. لکه څه ډول مو چې وړاندې په ټوليزه توگه د نثر په باره کې خپل نظر څرگند کړ، په ادبياتو کې غير منظوم کلام نثر بلل کيږي. په ادبي اډانه کې د نثر ډولونه او ادبي ژانرونه مختلفې بڼې لري او هر يو په بېلا بېل اندازه کې ليکل کيږي. په ادبياتو کې هر نثري ژانر ځان ته قاعده لري. زه نه پوهيږم، چې زما دا ماتې گوډې لنډې کيسې او ادبې ټوټې به څومره په هغه معيارونو او اصولو برابرې وي، چې ادبپوهانو ښودلي دي. د تخنيکي او هنري پلوه به شايد ډيرې نيمگړتيا وې ولري، ځکه چې زما د نثر په برخه کې لومړنۍ هڅه ده، چې دخپريدو تر پړاو رسيږي. خود تخنيکي تېروتنو ترڅنگ بيا داسې مفهومونه او پيغامونه هم پکې پراته دي، چې لوستل به يې لوستونکي ته بې گټې نه وي. ضرور به د انساني چاپېريال د کړنو تېر انځورونه او ناخوالي پکې وويني او ولولي او د پښتنې ټولنې نا دودې به يې په ذهن کې ترسيم شي. د ژوند په ډگر کې به ترې گټه واخلي. مونږ هڅه کړې، چې په ټولنه کې ځينو هغو عيني او پېښيدونکو واقعيتونو ته هنري بڼه ورکړو، چې زمونږ خلک ورسره لاس په گريوان دي. زمونږ په دردمنه او غمځلې ټولنه کې ناخوالي ډيرې دي. اکثره تخليقونه مو د وير او اوبښکو پرمحور را چورليږي؛ ولې متاسفانه، چې بدبختيو سره مخ يوو. شاعر او ليکوال چې د ټولني ژباړونکي دی، هرومرو به يې ليکنې او شننې له وير او درد څخه ډکې وي. زما همدا تخليقي اثر به هم په لفظونو کې درته د وير ساندي وغږوي او له عبرت څخه ډکې پېښې به درته روښانه کړي.

گرانو لوستونکو!

تاسو تا د زړه په مينه بلنه درکوم، چې په کتاب کې شته موضوعات ولولي، خوند او عبرت ترې واخلي او د ژوند په ډگر کې ترې گټه واخلي. د ليکنې په پای کې لارمه بولم، چې د گل خپرندويه ټولني هڅاند مشر ښاغلي امين الله امين، شاعر او ليکوال تکړه ډيزاينر انجنير صيب شمس الله بسمل بل، تکړه اديب مدير صيب نجيب الله رحيمي، تاند شاعر او ليکوال ښاغلي جبل مينه يار، دروند شاعر او ليکوال ښاغلي وسيم وصاف څخه د زړه له تله مننه وکړم، چې د کتاب د پښتۍ، ډيزاين، سمون او ترتيب چارې يې ترسره کړې. زه د گلونو يارانو د مينې او احسان پوروړی يم، د دوی د همکارۍ او هڅونې برکت و، چې زما کتاب يې د چاپ جوگه کړ. زه ورته د ژوند په ټولو چارو کې برياليتوب غواړم. پدې هيله چې د گل خپرندويه ټولنه د کتاب چاپونې لړۍ دوامداره وساتي او د نورو قلموالو شعري ملغلرې او ليکنې د چاپ په زبور سمبال کړي.

په ټوله پښتنه مينه او درنښت

ورور مو نور شاه نوراني

د ښاغلي نوراني د هنر خواږه

کابو یوه نیمه لسيزه وړاندې په پوهنتون کې د محصلې پرمهال په کابل کې د خوستيو ژنيو د فرهنگي هڅو کيسې تودې او اوازې خورې وې. د دغو ژنيو په سرکې د نورشاه نوراني نوم ډېر يادېده.

هغه مهال د اوس هومره پرمهاله رسنۍ نه وې، خو پېښور کې خپرېدونکې هيلې، گوریت او گندهارا مجلو د نورشاه نوراني شاعرانه ولولې او انگازې زما په څېر د ده تر نورو مينه والو ورسولې. له ښاغلي نوراني دمخه د ده له نوم او شاعرۍ سره آشنا شوم.

خوست ته د لومړي ځل ورتگ پرمهال مې ښاغلي نوراني ارام، کمينه، صميمي او مينه ناک انسان وموند. د خپلې شاعرۍ او شخصيت په څېر سنگين او خوږ و. لږې، خو شمېرلې خبرې يې کولې. خپل او د نورو شعرونه يې په خواږه او زړه پوري انداز زمزمه کول. د ده شاعري د هغه پېر د بې وسيو او بې وزلۍ گن انځورونه او خواږه شاعرانه ترکيبونه لري.

د ښاغلي نوراني شخصيت او وړتياوې کرار کرار وغوړېدې، پر شاعرۍ سربېره يې له نورو کمالونو هم خبرېدم. په هېواد کې له وروستيو تحولاتو وروسته د خبريالۍ په برخه کې هم ښه وځلېده.

څو کاله وړاندې يې پر فيسبوک له سلام او کلام وروسته راته کړه، غواړم د خپل ولس او خلکو د خدمت لپاره د ولايتي شورا وکالت ته ځان ونوموم، ما ويل: دغه سرخوږی او ستړيا دې په وس پوره ده؟

ويل توکل په خدای، غواړم خپلو خلکو ته د خدمت په برخه کې هم ځان وازمايم، نورشاه نوراني د خپل محبوبيت او ښه شهرت له امله د خپلو خلکو په رڼو رايو ولايتي شورا ته لاره ومونده.

په ټولنيزو رسنيو کې چې هره ورځ د ښاغلي نوراني ټولنيز او ولسي خدمتونه گورم، نو نوموړی په دې برخه کې هم ښه وځلېده، ځکه د خپلو غوره خدمتونو او هلو ځلو پرمت د ولس منځ او زړونو ته ورننوت. نوراني دا مهال د خپل هنر د گڼو مينه والو ترڅنگ د خوست د ولسونو په زړونو کې هم ځای لري.

تازه تازه د دغه خواره انسان له يو بل هنر او کماله هم خبر شوم، راته کړه يې چې (په لپه کې سپرغی) په نوم د لنډو کيسو ټولگه يې چاپ ته چمتو ده. زه باوري يم، چې د شاعرۍ، ملگرتيا او ځان په څېر به يې کيسې هم خوږې او هم له ټولنيزو، روزنيزو، سوله ييزو او انساني پيغامونو مالا مال وي. شاعر، کيسه ليکوال او د خلکو خدمتگار نوراني ته د لا اوږد، برکتې او سوکاله ژوند په هيله خپلې خبرې همدلته پای ته رسوم. د خيال چينه يې تانده او د هنر خواره يې همداسې پرېمانه اوسه!

درناوی

د ولسمشر وياند دفتر د خبري څانگې مسول

اميرجان وحيد احمدزی

عنوان ↓	لړلیک	مخ گڼه ↓
1		په لپه کې سپرغی
5		سپوړمی
8		عجیبه وېره
10		پردي هديره
17		بې وخته واده
22		د واده سامان
28		مرگوني زېري
39		د (روحاني) په ویر کې
41		راځی، د وینو پرځای خولې توی کرو
42		اختریزه ډالی
43		زرگري سترگې
44		انځور یزي نښې
45		(لټه!!!)
46		ماشومتوب
47		د نور شاه نوراني پېژندگلوې
48		د نوراني هنري، ادبي ژوند او هڅې
50		د نوراني ژورنالېستیک ژوند او کړنې .

په لپه کې سپرغی

د اکبر د کورنۍ غړو به هر سهار په دې مصلحت کوه، چې د کوز کلي له میرگل سره د غني گل د وژني خبره وکړي، هر خومره دولت، چې غواړي ور به يې کړي، خو غني گل چې ووژني، د غلام خان مشر زوی دومره د تورې سپرې نه ؤ، يوازې يې د غني گل څخه ويره کيده، ځکه ده ورته څو ځلي د مرگوني بريد لاره نيولې وه، چې د خپل پلار او د منځوي ورور کسات واخلي، هغه کوم، چې يې د پولې پتي پرسر د راپورته شوې لاجې له امله وژلي وو. د اکبر کورنۍ چې هر وخت به يې پدې سره خبرې کولې، (تربورکه پری وي، ته يې منگور وگڼه) پکاره ده، چې د ورکيدو لپاره يې د بېرنيو لارو چارو څخه کار واخيستل شي. دوی په کلي کې د ډيرو شتو او سړيو څښتن وو، په کورنۍ کې يې ځينې پوه څيرک کسان هم وو، چې په هره خبره به يې بڼه فکر کوه او بيا به يې د کورنۍ د غړو مينځ ته اچوله، دوی د ډېرو ناستو پاستو په پايله کې خبره په دې سره غوټه کړه، چې د غلام خان کورنۍ دوه تنه غړي مو وژلي، که غني گل ووژنو دا به درېم پور وي، چې لنډول به يې گران تمام شي. خو پکار ده، چې د کوز کلي میرگل بدمعاش سره پرې خبرې وکړو، هغه ډېر بد سپرې دی، په هېڅ شي صرفه نه کوي او نږدې به ورسره پرې وغږېږو، چې غني گل له مخې لېرې کړي. دوی په همدې سره سلا شول او له میرگل سره يې خبرې پيل کړې، میرگل، چې يو نشه يې او خونخوار انسان ؤ، يوازې يې د پيسو پيدا کولو لپاره د غلام مرگ او ژوبلې څخه بله لاره نه وه. کوم وخت چې له میرگل سره د اکبر کورنۍ غړو د غني گل د وژني خبره شريکه کړه، ده ورته په ورين تندي هرکلی ووايه او ورته يې په ځواب کې وويل:

هغه زما نږدې انډيوال دی، له ماسره يو نيم مازديگر د (توی) په غاړه کيني، دا خو ډېره بڼه او په زړه پورې خبره ده، مونږ يوازې د پيسو په پيدا کولو پسې سړيو، خو دا راته ووايه!، چې په گوته يې وژنی او که د بلې لارې؟ د اکبر د کورنۍ غړو ورته وويل:

ته بايد داسې کار وکړې، چې مونږ هېڅ پرې بدنام نه شو او له داسې يوې لارې کار واخېستل شي، چې بنده بشر ته پته ونه لگېږي. میرگل ورته وويل:

د داسې چارې ترسره کولو لپاره ډېرې لازمي شته، خو یوه لازمه چې ما ډېر ځوانان په همدې کار سره د مرگ ترکومي رسولې او ډېرې کورنۍ مې په ویر اخته کړې، هغه داسې لازمه ده، چې تاسو به هم په خپله ورته حیران پاتې شئ. دوی ورته په خدا شول دا خو ډېره اعلى خبره ده، د اکبر مشر زوی پیرجان میرگل په شاه وټپوه او ورته وپي ویل:

یاره بده بلا سپرې یې! داسې کسان خو ولې خدای ﷻ تل ژوندي لري. چې د خلکو مشکل پرې حل کیږي. میرگل ورته وویل:

هیله کوم، دا خو زمونږ دنده ده، چې د غریبو خلکو ستونزې ور هوارې کړو، پدې جریان کې پرې پیرجان بیا غږ وکړ، یاره! میرگل ته ووايه! له دغې ناوره بلا څخه به څنگه خلاصون ومومو؟ میرگل:

دا خو ډېره وړه ستونزه ده، چې تاسو ماته د حل لپاره راوړې ده. خو پیرجان غږ پرې وکړ وایه کنه! (خو) څه مانا لري، خبره بشپړه کړه، میرگل: دغه کار لکونو پیسو ته اړتیا لري. نوره مو خوبنه ده، پیرجان:

ته غم مه کوه، چې هر څومره غواړې امر کوه، میرگل: سمه ده خو گورۍ، د غني گل د وژني لپاره ډېر وخت پکار دی، دومره ژر نه شي کیدای دغه کار د سترگو د رپ خبره نه ده. پیرجان:

دا خوبنه خبره ده، چې هر کار په احتیاط او صبر سره وشي، پایلې یې بنې وې. میر گل:

هو، گرانه! همدغه خبره ما هم درته کوله، تاسو بې غمه شئ! زه سر له ننه همدغه کار پیل کوم. له پتې معاملې وروسته د اکبر کورنۍ غړي ترې وخوځیدل، مازدیگر مهال غني گل د توی پرغاړه په میرگل سترگې ولگیدې، هغه ورته د هرکلي غږ وکړ، راځه، پیره! هسې مې په ټول کلي له تا سره طبعه جوړه ده، گني خلك خو ډېر دي، غني گل مسکۍ شو او ورته وپي ویل:

مننه گرانه! پر ماهم گران یې، ځکه درسره کېنم، په خبرو خبرو کې میرگل ورته وویل:

مونږ او تاسې هم ځوانان یوو، خلکو ډېر څه وکړل، خو یو کار چې زه زیاته مینه ورسره لرم او پرې اخته یم او ته یې نه کوې! هغه څه دي، ته پوهیږې؟ غني گل:

نه والا راته وایه؟ هغه یوې بلې نوې پاچاهۍ جوړول دي. غني گل:

هغه څنگه؟ هغه د چرسو او ځینو نورو منشیاتو کارول دي، چې سپرې ترې سخت خوند اخلي. غني گل: یاره! ته خو نن عجیبه خبرې کوې، دغه کار خو زما پلار او نېکه هم نه دی کړی، زموږ کورنۍ د پوره نوم خاونده ده دا کار خو زه نه کوم، په دې سره خو د سپرې ژوند او کورنۍ تباہ کیږي. میرگل:

ته والا هسې پرې اخته یې ځوان باید د ځوانۍ په مرحله کې له هرڅه خوند واخلي، سپرې چې زور شي بیا نو هېڅ ډول مستي خوند نه کوي، تا د دغې شي خوند نه دی څکلی، که یې وڅکي، بیا به ټول عمر راته دعاگانې کوې او د دنیا ټول غمونه به دې لېرې شي. زه په تا پوهېږم، هره ورځ د خپل پلار او ورور د کسات د اخبستلو په فکر کې وې، دا سودا ډېره مه کوه، لیونۍ به دې کړي، هر کار په صبر کیږي، ما ځکه درته وویل، چې ته لږ غوندې هر مازدیگر دم ترې پورته کوه، ټوله شپه به ارامه وې. د میرگل له دې خبرو سره د غني گل فکر بدل شو، غني گل:

ته ښه خبره کوې، خو دغه کار سپرې باید په احتیاط سره وکړي، ډېر نه، ځکه چې سپرې له ژونده باسي. میرگل:

هو! زه همداسې وایم، ته ونیسه یو دم چې خوند درکړي! غني گل:

راکړه!

هغې په سبگرت باندې شونډې کېښودې، یو څو دمه یې ښه سینې ته کش کړې. بس، هماغه ورځ وه، چې غني گل به هر ورځ له میرگل سره د توی پرغاړه سبگرت واهه. غني گل د وخت په تېریدو سره د میرگل له لاسه دې حالت ته ورسید، چې بالاخبره نورو سختو نېشو ته یې لاره پیدا کړه او د بېلابېلو ناوړه نېشو په استعمال روږدې شو، هغه د پلار او منځوي ورور د کسات د اخبستو فکر یې له مغزو ووت او په یوه بله لاره سر شو، کله به چې کور ته راته، د کورنۍ له هرغړي سره به یې جنجال و اوهره ورځ به د دوی په کور کې شور او زوږ و. مشر ورور یې څو ځلې عقلي او اعصابي طیبیانو او د معتادینو روغتون ته د تداوی لپاره بوتلو، خو کله به چې دوا لږ غوندې تاثیر ورباندې وکړ او میرگل به هڅه کوله، چې د دوا په جریان کې پرې بیا هم د چرسو سبگرت ووهي او یا پرې الکولي مشروبات وڅښي. د وخت په تېریدو سره د غني گل حالات پسې خرابیدل، وروسته یې مشر ورور او د

کورنۍ غړي دېته اړ شول، چې غني گل په کور کې په زولنو وتړي، ځکه دوی يې نور پر ډېرو دواگانو او نصيحتونو ستړي کړل، همداسې يې وکړل، چې د کور په يوه خونه کې يې په ځنځيرونو وتړه غني گل، چې په نېشه يې توکو ډېر سخت معتاد ؤ او هر ورځ به يې نارې سورې وهلې، چې ما څه جرم کړی! ما ازاد کړی! روغ سپرې يم، چې په ځنځيرونه مو تړلي يم. غني گل، چې نور خپل اعصاب له لاسه ورکړي وو، يوه شپه پدې بريالی شو، چې خپل لاسونه يې له ځنځيره خلاص کړل او همدغه ځنځير يې د خونې په يوه تير پورې وتړه او وروسته يې مری ته واچو او خپل ځان يې پرې زندی کړ. د غني گل د ځان وژنې اوازې د تربورانو ترغورونو ور ورسيدې، د ميرگل سره يې د معاملي د وروستي خلاصون په پايله کې هغه مهال وليدل، چې ده په خپل ورغوي کې د چرسو يوه اندازه اومه مواد پخول او د شنو لوگيو په ولکه کې راگير ؤ، په گوتو يې په زوره زوره موبنل، پدې وخت کې د اکبر د کورنۍ يو تن غړي له ورايه پرې غږ وکړ، چې ميرگله! افرين شه! کار وشو. ده مخ ور واړولوه ؤ. په ځواب کې يې دا څو جملې ورته وويلې: گوره! په لپه کې سپرغۍ به منې دغه سپرغۍ چې هرچا په ورغويو کې موبنلې، ژوند يې تباه شوی او کورنۍ يې په درانه غم اخته شوې ده.

سپورهي

هغه مهال پيوستون ډېر وړوکی و، د دوی او عرفان کورونه د سيند له غاړې سره نېرېدې وو، هر مازديگر به کليوال او د کلي وړکوټي ماشومان د سيندغاړې ته د ساتبري لپاره تلل. پيوستون چې لاپلار او مور په بنوونځي کې نه و شامل کړی، عرفان هم د ده همزولی و. دوی به اکثره وخت سره يو ځای لوبې کولې، هر سهار به عرفان د پيوستون د کور په وره کې نارې وهلې پيوستون، چې ډېر خوب زن و، مور به يې په وچ زور له خوبه پاڅه ؤ او ورته ويل به يې، هله زويه! پاڅه! عرفان بيا نارې وهي، چې پيوستونه! را ووځه! مشغولی کوو، پاڅه! پاڅه! پيوستون جانه! هله چای وڅښه! بيا به د باندې ووځې! زه به عرفان ته ووايم، چې يو څو شيبې انتظار وکړي) مور يې، چې پيوستون ډېر نازؤ، ځکه چې پر پنځو لور گانو د پاس يې هم دا يو زوی و، چې خدای (ج) ورکړی ؤ، ډېر زړه به يې پرې سوزيده. کله به چې د پيوستون پلار په ښار کې خپل پلورنځي ته تله، هر وخت به د پيوستون مور ورته ويل:

چې بېرته راځې بيا خو لږ څه مېوه پيوستون گل ته درسره راوړه! پلار به يې هر وخت د واسکت په جېبونو کې انار، مڼه، کبله او يا ژاولې اچولې وې هر مازديگر به پيوستون هم د خپل پلارجان د راتگ لاره څارله، د عرفان پلار هم په يوه مطبوعاتي اداره کې کار کوه، عرفان او پيوستون دواړو داسې مينه سره درلوده، چې هر وخت به د کلي د ځينو دنگو کلاگانو ديوالونو په غارونو کې د چنچنو په بچيانو (مرغزيو) پسې سر ؤ. هروخت به يې د مرغيو بچيان په لاسونو کې نيولي وو، او ساتبري به يې پرې کوله او يا به يې د خان لالا په باغ کې شنو مڼو په شکولو لاس پورې کوه، خو کله به چې دوی دواړه د کلي کومې زړې بوډۍ او يا کوم بل کليوال وليدل، بيا به يې د دوی ميندو او پلرونو ته ويل: گورئ، ستاسو زامن مونږ هره ورځ وينو، چې د دنگو کلاگانو له غارونو څخه د مرغۍ بچي راباسي، خدای (ج) مه کړه، ماران به يې ټک وهي، د مرغيو په بچيانو پسې خو ماران ډېر گرځي او ډېر ماشومان يې ټک وهي او وژلي دي.

گورئ، ستاسو بچيان يو بل کار هم کوي، هغه د خان لالا په باغ کې له ونو شنې مڼې شکوي، چې دا له يوې خوا ډېر ظلم دی او له بلې خوا د شنو مڼو خوړل

روغتیا ته ډېر تاوان رسوي. هغه خان لالا ډېر اعصابي سړی دی، هسې نه چې د منو شکولو په وخت کې یې لاس په لاس ونیسي، ډېر بد به یې ووهي او بیا به تاسو پرې خوابدي شی خبره به د لویانو تر لاجې ورسېږي.

کله به چې پیوستون او عرفان خپلو کورونو ته له ساتېري وروسته ولاړل، عرفان خو ډېر شوخ ؤ، پلا ر به کله کله واهه، خو پیوستون ته به چې کله پلار غوسه شو، د مور اړخ ته به ورنږدې شو او مور به یې ورته وویل:

سړیه! ولې دومره پرې غوسه کېږي! یو زوی مو په څه خواریو په زیارتونو او تعویذونو موندلی دی، دا خو (د ورکې مېلې گل دی) نو کله، چې دا خبرې به د پیوستون مور خپل خاوند ته وکړې، د ده غوسه به سره شوه خو عرفان او پیوستون د خپلو پلرونو او میندو په نصبحتونو او وهلو باندې دومره چورت نه واهه، خپل ساتېري ته به یې د معمول په شان دوام ورکوه.

عرفان یو ماسپېښین ناوخته د پیوستون د کور په وره کې نارې وهی، پیوستونه، راووځه! چې د سیند غاړې ته ولاړ شو! نن ډېره ښکلې ورځ ده زمونږ د کلي لارې کوڅې د اوریدلي باران له امله ښکلې شوې دي پیوستون راووت او د عرفان سره یې ترلمنې ونيول، د سیند تر غاړې په ډېرې چټکۍ سره ولاړل. هلته ډېرو کلیوالو د دوی په شان همزولي ماشومان د سیند غاړې ته د ساتېري لپاره راوستي وو. د سیند یوه نیمه څپه تر غاړې را اوښته عرفان او پیوستون ورته په هوس کې شول، ویې ویل:

دا زمونږ سیند هم عجیبه غوندې دی، کله کله داسې شور وکړي، لکه د خان لالا اس چې (وششنيږي) دوی دواړو سره وویل: راځه، لږ کوزې خواته ولاړشو؛ دلته ټول سپینږيري او ځوانان راغلي، بیا به مو میندو او پلرونو ته ووايي، چې دوی په یوازې توگه د سیند غاړې ته تللي، دوی همداسې وکړل. له کلیوالو ډېر کوزې خواته ولاړل هلته د ساحل په غاړه کېناستل. دوی د سیند اوبو ته ډېر څک وو، گوري، چې بېلا بېل کبان پکې اوږي را اوږي. دوی په خندا خندا ترې خوند اخیست او ماشومه مینه یې پرې ماتوله، عرفان، چې ډېر ځیرک ماشوم ؤ، گوري، چې د سپوږمۍ روڼ تصویر د سیند پرسینه پروت دی، عرفان پیوستون ته وویل: ای، دلته فکر وکړه! ته رانږدې شه! هغه سپوږمۍ گوره، چې هغه بله ورځ مو سره

یادوله، چې هر ماسخوتن زما او ستا په سر ولاړه وي، خو په رانیولو یې تراوسه لانه یو برلاسي شوي.

نن گوره سیند ته راکوزه شوې، پیوستون ورته وویل: هو والا ومې لیده، دا هماغه سپوږمۍ ده، دلته څه کوي، څنگه راکوزه شوې ده، دا خو عجب کار وشو، ما د شپې لخوا ډېره هڅه پسې کړې، خو رانیوی مې نشوه، عرفان ورته وخنډل، بڼه! چې داسې ده، اوس څنگه کوو، دا خو چې ونیسوو، والا ډېر لور کار به مو کړی وي او ډېره نېرېدې ده.

د لاس کانی هم پرې لگيږي. د سیند ژۍ ته ده څنگه کوو چل رابڼایه هله زرکوه! پیوستون ورته وویل:

په دې کې چل نور څه وي، زه پسې ورځم رانیسم یې، عرفان ورته وویل: سیند به دې ډوب کړي، تاته مور او پلار نه دي ویلي، چې ویالو، سیندونو او څاه گانو څخه ځان ژغوره، هسې نه ډوب دې کړي، مې به شې، پیوستون ورته وویل: نه دغه خو ډېره نېرېدې ده، زما لاس هم ورسپړي، زه یې رانیسم، ته ډارن یې، عرفان ورته وویل:

چې داسې وي ته یې راوښه، زه خو دا کار نشم کولای، پیوستون ورته وویل: ته یې گوره، زه غلی غلی ورځم، پیوستون همداسې وکړل، ورو ورو د سپوږمۍ په تصویر پسې په اوبو کې ور روان شو، اوبه یې قدم په قدم ترسینې ورختې د سپوږمۍ تصویر ترې په سیند کې په منډه و، هغه و، چې یو ناڅاپه یې پښه په سیند کې په ژور ځای وربرابره شوه، اوبه یې په سر واوښتي عرفان په چیغو چیغو د خپلې ماشومانه مینې له کبله د پیوستون نارې د کلیوالو ترغوږونو ورورسولې.

عجيبه وېره

سپين كرولا موټر د خوست ولايت محكمې مخې ته ولاړ و، خلك يې هك پك كړي وو، گڼ شمېر خلكو يې ننداره كوله او د موټر په اړه يې ډول، ډول خبرې كولې. موټر ته څوك له ويرې نه ورننېدې كيدل، ولاړو خلكو له ليرې د سپين موټر ننداره كوله. هر څوك به چې پر لاره تېرېدل، نو د موټر تماشي ته به پښه نيولي شول، د كرولا موټروان سودا اخېستو ته تللي ؤ، د موټر دروازې بندې وې. له لږ ځنډ وروسته هغه مهال څو تنه وسله وال واكمنان په ډېره بېره د موټر خوا ته نږدې شول او پر شاوخوا خلكو يې غږ وكړ: دا موټر د چا دى؟ خو چا مثبت ځواب ورنه كړ. كله چې وسله والو كسانو ته د چا له خوا ځواب ورنه كړل شو، نو يې په ولاړو خلكو پسې سترگې برگې كړې او ورته يې وويل: تاسو د څه لپاره ولاړ ياست ايا دلته كوم خيرات دى او كه كوم پاروگر راغلى دى؟

خلك له ويرې خواره واره شول، خو بيا يې هم له لږ لېرې واټن څخه ننداره كوله. وسله وال لكه وږي زمريان چې له ښكار څخه تاوېږي راتاوېږي، بيا يې هم د موټر ډرايور ته څو نارې نوره وكړې، خو چا ځواب نه وركوه، دوى په زور سره د موټر د دروازو لاستې راكش كړل، خو د موټر دروازې لېرې نه شوې. بالاخره يې د ټوپكونو په كنداغونو د موټر د څنگ دوې ښيښې ماتې كړې او د دروازو بټنې يې پورته كړې، په ډېره بېره يې په موټر كې پلټنه پيل كړه، ټول سيټونه يې وپلټل، خو هېڅ يې په كې پيدا نه كړل.

دوى يو بل ته وكتل او يوه وسله وال بل ته وويل: عجيبه وېره ده، په خداى (ج) دا ډول پېښه خوزما لپاره حيرانوونكې ده، لاهم موټر ښوري زلزله هم نشته. په دې وخت كې د موټر څښتن چې له دېرش مترى څخه يې په خپل موټر سترگې ولگېدې، ويې ليدل، چې وسله والو كسانو يې دروازې پرانيستې او په پلټلو يې بوخت دي. د موټر ماتې ښيښې يې تر نظر ورغلي، چې نينې نينې پرته وې او دا نينې نينې ښيښې داسې ښكارېدې تا به ويل، چې د ځوندو وري پېغلې د مريو سپين هار شلیدلى دى. د زړه سوي له وجې يې بېرني قدمونه واخېستل، موټر ته له

رسېدو وړاندې يې پر وسله والو غږ وکړ، ملا صاحب! په دې موټر څه کوی خدای (ج) ته گورئ دا بنیېني مو ولي ورماتي کړې دي.

کله چې وسله والو کسانو شاته وکتل، د موټر څښتن ته يې د ټوپکو خولي ور واړولې او ورته ويي ويل:

ځای پر ځای ودرېږه او نږدې رانه شې! د موټر څښتن هک پک ودرېده، رنگ يې د مني د توت د پاڼو په شان زير وټښتیده او په لږېدلې غږ يې وويل:

آخر ملا صاحب څه شوي دي؟

وسله والو بيا په قهرېدلي غږ سره ورغبرگه کړه: خبرې مه کوه! په دې وخت کې د وسله والو مشر په نورو ساتونکو غږ وکړ، هله د هغه سړي لاسونه ور وتړئ او يو څو لغتۍ يې هم ووهئ، دا څه سرگرداني يې مونږ ته جوړه کړې ده، دا يو ساعت کيږي، مونږ او بناريان يې په شک او وېره کې اچولي يوو. وسله وال د موټر څښتن ته ورغلل لومړی يې يو څو لغتې وواهه او بيا يې د ده په خپل څادر لاسونه ور وتړل، موټروان که هر څو زاری ورته وکړې اخر څه گناه مې کړې! صرف مې موټر درولی و، څه خبره ده، ملا صاحب راته ووايئ!، چې زه پوی شم؟

دوی ځواب ورکړ:

ته نه گورې، چې موټر دې ټوپونه وهي او څه ملنډې يې پيل کړې دي. ده ورته وويل:

تاسو ما خوشی کړئ، چې زه د موټر ډېگۍ درته خلاصه کړم. دوی يې هم لاسونه ور خلاص کړل او ورته يې وويل:

د موټر ډېگۍ خلاصه کړه.

موټروان له جيب څخه کيلي راوڅېسته.

وسله والو يوه بل ته وکتل او په خپلو کې يې اشارې وکړې، چې تاسو لېرې شئ. کله چې موټروان ډېگۍ خلاصه کړه، نو گوري، چې په ډېگۍ کې دوه اهلي سپي پراته دي او ژبې يې ايستلې، په ډېرې تيزۍ سره ساه گانې اخلي. په دې وخت کې وسله وال کسان او خلک عجيب پاتې شول او وسله والو يو ځل بيا په موټروان باندې د وهلو پيل وکړ او ستغې سپورې يې ورته وکړې، تا پر مونږ باندې څه رشخند وواهه او بله دا چې څوک د حيواناتو سره دومره ظلم کوي، چې تا په دې بنده ډېگۍ

کې حصارکړي او لږه هوا هم نه ور داخلېږي. که دا اوس مړه شوي وای دا ازار نه لري، ته قانوني مجرم یې، له حیواناتو سره څوک دومره ظلم نه کوي. موټروان په ژرغونې اواز ورته وویل:

ملاصاحب! دا کورني سپي یو دوست راکړي مونږ بدي دار خلك یوو، د شپې له خوا پرې د کورساتنه کوو، پدې خاطر یې کور ته وړم...

وسله والو یې خبره غوڅه کړه او ورته یې وویل: ډېر ژر دا سپي خوشي کړه! موټروان له ویرې یوازې ورته وویل: په سترگو صاحب!

په ډېره بېړه یې سپي رانښکته کړل او په بنا ر کې یې خوشي کړل او سپیو په ډېره خوښۍ سره ساه گانې واخېستې او په بنا ر کې په تریکو شول.

پردۍ هدیره

هغه د مور او پلار ډېر نازولی زوی و، ځکه، چې له څلورو لورگانو وروسته خدای تعالی پرې لورولی و. په ډېرو نازولو زیارتونو باندې یې ډوډۍ پخې کړې او پر ولاړو لکړو څوړندو گلدارو دستمالونو ته یې ډیرې غوټې ورکړې وې، چې د خدای په مهربانۍ سره یې اصف پیدا شو. دی به مور او پلار د سوي لاس په څېر ساته، یوه شېبه یې هم له سترگو نه پناه کوه، همداشان یې په ساړه او لمر نه واهه.

اصف ښوونځي ته د تلو شو، خو تر شپږم ټولگي پورې یې لازده کړې نه وې بشپړې کړي، چې د ځمکې د دعوي پر سر یې پلار تربروانو واوڅه. اصف په دې وخت کې خپلو ترونو هم بېل کړ او د کورنۍ درانه غمونه یې د تنکۍ ځوانۍ پټي شول. د دښمنۍ او بې کسۍ له وجې یې ښوونځي پاتې او د یادو پټیو چلولو ته یې مخه کړه. د اصف د پلار له مړینې وروسته یې مور د ده ډېر خیال ساته، چېرې یې نه پرېښوده، ځکه ویریده، چې د خاوند په څېر یې اولاد هم د گوليو خوراک نه شي.

د وخت په تېرېدو سره چې اصف لږ زلمکی غوندې شو، نو د خپل پلار د کسات اخېستو فکر ورسره پیدا شو. یوه ورځ داسې هم راغله، چې په (جمه) یا د کلي کلیوالو ځوانانو د بندار په ځای کې د خپلو همزولو سره ناست و، د بندار پر مهال یې د تره زوی د خپل پلار د وژلو پېغور ورکړ، په دې وخت کې خدای شته، د بدن په

په لپه کې سپرغی

نورشاه نوراني

هر ويښته يې خولې راووتې، کور ته ځوړند سر او زنگيدلی روان شو. کور ته د ننوتو پر مهال يې مور د ده تريو تندي او وچې شونډې وليدې، سمدستي يې پرې غږ کړ، زويه!

ډېر پريشانه يې، خيرت خوبه وي؟

ده ورته وويل:

مورې! هو، خيرت دی، مونږ چې داسې د تره زامن لرو، دښمن ته مو اړتيا نه شته.

- ولي زويه؟

- هسې مورې، هغه اکبر څه دی، دا دوهم ځل دی، چې د بابا د وژنې پېغور رانه کړي، په خدای داسې مغزه مې ورته خراب دي، چې زما له لاسه به اخېر ووژل شي، ځکه د بيديا بلا دومره سخته نه وي، لکه د کور بلا.

مورې په ډېر مهربانه غږ ورته وويل:

زويه، ته راشه!

دا ډېرې وړې خبرې دي، په دې پسې سر مه گرځوه، خدای مهربان دی، هرڅه به ښه شي.

- زويه هغه متل دې نه دی اوريدلی، چې ښو ته بېړه کوه او بدو ته صبر. زه به يې پلار ته ووايم، چې زوی ته نصيحت وکړي، چې د بيا ځل لپاره تاته پيغور درنه کړي.

- مورې دا خبرې او پيغورونه په خدای که زه په سر وړې شم يا به خپل پلار بدل اخلم او يا به د خپل تره زوی وژنم، چې د بيا ځل لپاره پيغور راکړي.

اصف به همداسې د خپلو همزولو سره ناسته پاسته کوله، په دې وخت کې هغه د چا په خبره چې زلمی غوندې شو، نو يې ټوپک هم گرځاوه. مور به يې ورته ويل: زويه! ټوپک په دې خاطر گرځوه، چې د ځان ساتنه پرې وکړې، نه دا چې د پلار بدل واخلي، ځکه ډېر ظالم وخت دی. مونږ بدي دار يوؤ دښمن هڅه کوي، چې تا هم ووژني. يوه ورځ داسې هم راغله، چې اصف د معمول په څېر د خپلو همزولوسره ناست و، په دې وخت کې ښه بنډار گرم و، هغه د تره زوی يې هم ناست و، خدا گپ شپ روان و، اصف ډيرې سترې خبرې کولې هغه د تره زوی يې په کنایي شکل سره د بنډار په مينځ کې وويل: ځينې خلک له ځانه لويې خبرې کوي او شاته پام نه کوي،

چې څه راته په میراث پاتې دي. زه خو که د ځینوکسانو پر ځای وای، نو په خدای که د الف نه مې یې هم ویلي وای. اصف په دې وخت کې د ده په خبرو پوی شو، خو رنگ یې واوښت، تګ سور شو، شونډې یې له قهره وچیلې، ټوپک یې له زنگونو راکوز کړ، په دواړو لاسونو یې ودراره او سر یې پرې کېښود. اصف فکر واخېست. په دې وخت کې پرې یو ملګري غږ وکړ، اصفه! څنگه داسې چورتې غوندې شوې، گپ لگوه!

اصف ورته وویل: ولالې غوندې مې سر درد وکړ.

هغه د تره زوی یې بیا یو ځل وویل: د کړو وړو خبرو توان نه لري. په دې سره د اصف حوصله او صبر پای ته ورسیده. سمدلاسه اصف ټوپک پرې راواړوه دزې یې پرې وکړې، هغه د تره زوی یې ځای پرځای وواژه. های وای سورې نارې شوې مه اصفه، دا دې څه وکړل؟ اصف په منډه د کور په لوري روان شو. کورته د ننوتو پرمهال یې مور ته نارې وکړې، مورجانې پښې وباسه، هغه د سپي زوی مې درته واوژه!

مور یې ورته وویل: ما زویه، دا دې څه وکړل! هله نو بیرته کوی، چې ځانونه خلاص کړو. اصف او د کورنۍ غړي یې د ماما کره ولاړل. هلته د ماماگانو کره یې شپې او ورځې تېرولې. مشرماما به یې اصف ته ویل: (خوریې گړه) ته خفه نه شې، ځوانان همداسې کوي په خلکو ډیرې سختې شپې او ورځې راځي. دا وختونه به خدای پاک تېرکړي، ته د ډېرې هستۍ څښتن یې، ډېره ځمکه او جايداد لري، هغه چې درته خرڅه کړې، ستا ټولې اړتیاوې پرې پوره کیږي. ښه وخت دې پرې تیرېږي، خپلې مزې چرچې کوه!

اصف: په ت غږ او خواړه خوله ورته وویل: ماما! کله کله انسان ډېرڅه د مجبوریت له لاسه وکړي. مونږ مجبور یوو، چې هرڅه موکړي او یایې کوو. خدای مهربان دی، هرڅه به اسان کړي. هو! ستا خبره سمه ده، چې ان شاءالله که خدای کول، زه به له خپلو ترونو څخه ځمکه بېله کړم او ټوله به خرڅه کړم، خپل ژوند به پرې جوړ کړم کلی او کور هسې هم رانه پاتې شو. د ژرندي اوجومات په کیسه کې نه يم.

يو وخت یې ماما د اصف ترونو ته ورغی، ورته یې وویل: زمونږ خور یې غواړي، خپل حق له تاسو بېل کړي. تاسو څه تصمیم لرئ؟

هغې ورته وویل زموږ وراره دی، په سر سترگو خو یوه خبره شته، چې خرڅلاو ته جايداد نه ورکوو، ماما يې ورته وویل:

دا د ده خپل حق دی، چې څه پرې کوي، تاسو ورسره غرض مه کوئ!

کله، چې بېرته راستون شو، نو ماما يې اصف ته وویل:

ستا تر و نه ډېر کبرجن دي، خدای به يې کبر زوال کړي، یوه خبره هم نه مني.

اصف په غوسه شو او ويي ويل: ماما! زما خپل حق دی، زه چې هر څه پرې کوم، دوی زما سره هېڅ کار نه لري.

ماما يې يو ځل بيا ورته وویل:

د کلي څو مخور سپينزېري به ورو لېږوو، گوندي پدې سره غاړه کيرېدي، د مشرانو

جرگه يې هم ور ولېږله، خو د اصف تر و نه په هغه پخوانۍ خبره ټينگ ولاړ وو. کله

چې اصف د مشرانو څخه هم ناهېلې شو، ماما يې هم غږ پرې وکړ، خوربي نه مې

درته ويل، تر و نه دې ډېر کبرجن دي، هماغه بابولاي غږوي. اصف ډېر خفه شو او

اندېښنو واخېست، په ذهن کې به يې خدای زده څه د قهر طوفانونه په څپو وو،

اصف پدې وخت کې خپلې خویندې هم واده کړې وې د هغې د ولور پيسې يې په

لاس کې وې. په هماغه يې ښه گوزاره روانه وه. د ماما يې هم ښه کار جوړ و، اصف

به کله کله له خانه سره لکه لیبونی یو ښمه خبره کوله او لاس به يې هم اچاوه. د خپلو

ترونو لپاره به يې په پلانونو باندې کار کوه، دا څنگه تر و نه دي، ماته خپل حق نه

راکوي، په خدای قسم چې دوی مې وژلي نه وي.

مور به يې ورته همېش د سترې حوصلې غوښتنه کوله، خو اصف د مور په خبره کې

نه و، په مغزو کې يې د تر و نه له لاسه د قهر ژرندې په څرخيدو وې، ډېرو چورتونو او

صبر نوره حوصله ورتنگه کړه. داسې ورځ راغله، چې ټوپک يې په اوږه کړ، له مور او

ماما اجازې پرته يې د هغه منځوي تره ته لاره ونيوه، کوم چې د جايداد د خرڅلاو

په مسله کې ډېر ټينگ و. خپل تره يې په داسې مهال کې وواژه، چې کور ته پر لاره

و، اصف کورته راغی، مور او ماما ته يې وویل:

چې هغه سرزوری تره خو مې وواژه. اوس به پته ورته لگيدلي وي، چې زما حق شته

او کنه؟ دوی زما ميراتي ته ناست دي، زه به دوی ټول ميرات کړم، چې ټول جايداد

ترې پاتې شي. مور يې په دواړو لاسونو مخ وواژه، یو سوړ اسويلی يې وکينس ما

ظالمه! دا دې څه وکړل! کله د یوه وي او کله بله، اخبر نور خودا د ځمکې پرمخ ځای هم ورکېږي.
اصف ورته وویل:

مورې، مورې! سر مې مه خوږوه! دا هر څه د مجبوریت له وجې کېږي. ماما یې هم ورته سخت په غوصه شو، داسې کار څوک نه کوي، خو د ماما په زړه کې یې ډېر رازونه پټ وو، چې یو خدای پرې خبر و، چې د خپلې خور او خورې سره څه ډول نیت لري، د لږ وخت په تېریدو سره یې مور پدې فکر کې شوه، چې اصف نامزاد کړي، ځکه دوی بدي دار خلك وو، هیله یې دا وه، چې گوندې د زوی یې نارینه هلکان پیدا شي، لږ به د اصف څنگ پرې ډک شي.

پدې خبره یې د خپل ورور سره سلا وکړه، ورور یې ورته وویل: بیخي سمه ده، خورې دا ښه خبره ده، بس هڅه به مو دا وي، چې اصف د ښې کورنۍ سره نامزاد کړو همداسې وشول، ماما یې یو چېرته اشنايان لرل، له هغې سره یې د اصف لپاره د نامزادۍ خبره وکړه، اصف نامزاد شو لږ وخت وروسته یې مور وغوښتل، چې اصف ته ډېر ژر ډولۍ راوړي، له خپل ورور سره یې دا خبره شریکه کړه، هغې هم ورسره ومنله، اصف پداسې حال کې دی، چې هېڅکله د گټې وړ نه دی، ځکه د خویندو د ولور پیسې یې یو څه مصرف کړې او باقي پیسې به د ښځې ولور ته ورکړي، ماما یې په داسې خیالونو او چورتونو کې ډوب و، چې گوندې د اصف د جايداد پیسې لاس ته ورشي، ولې هغه جايداد یې هم د تره په وژنه کې وبايله، په اوس کې اصف نور د ده لپاره په زخم سکروته وه او په سپینه لمن داغ و، ځکه دی د اصف د بدي دارو له سختو گواښونو سره مخ و.

او له بله پلوه یې له اصف څخه نوره د گټې تمه لندې شوه، نو یې تصمیم ونيو، چې د اصف د وژنې پرسر د ده دوښمنو او سخرگنۍ سره معامله وکړي ترڅو نور د ستم او بدنامۍ پټي څخه یې اوږې سپکې شي، چې د جینۍ د لوړ ولور دعوه وکړي، هغه و، چې ماما یې خور او اصف ته خبره وکړه ستاسو دوستان وايي:

چې مونږ مو دوکه کړي یو، جینۍ په ډېر تپت ولور تاسو ته نامزاده کړې، نورې پیسې غواړو. پدې وخت کې اصف او مور یې ډېر په غوصه شول، عجیبه خبره ده، په کلي قوم کې، چې څه دستوردی، په هغې قیمت مو ورسره دوستي کړې بیا نورې

خبرې پکې څله کوي؟ دا خلک ډېر کبرجن دي. ماما يې ورته وويل: بس همداسې خبرې دي نو څنگه وکړو، هغه د کنډو خلک دي، مونږ او تاسو ورته اړ يوو، يو ځل چې لاس ترې ورغوو، بيا به ورته گورو، اصف او مور يې د ماما په چلند او مرموزو حرکتونو باندې شکمن شول، چې پدې کار کې له دوی سره ټگي او برگي کوي، نو اصف خپل ماما ته گوت څنډنه وکړه، مور، اصف يې د ماما له کوره زړېدي ووتل او په خپله يې ملاوې وتړلې، چې د جينۍ کورته ورشي، هم هلته ورسره ستونزه حل کړي. ماما يې د اصف له گواښ څخه وډار شو، هسې نه د خپل په څېر ورسره چلند وکړي، دی له دې وړاندې د اصف له ترونو او ترو زامنو له گواښونو څخه ډېر ترسیدلی و او څو ځلې يې ورته ويلې، چې زموږ د وښمن ته راته ساتې، ماما يې پدې فکرونو کې ډوب و، چې داسې کار سرې بايد وکړي، چې د اصف د وښمن هم راضي شي او يو څه پيسې هم ترې لاس ته راوړم، ماما نمک حرامه يې د اصف د وژني پرسر د ده بدي دارو او سخرگنی سره معامله وکړه، اصف چې د خپل سخرگنی کره تللی و، مور يې شېبه په شېبه له سترگو نه ايست، په هر لوري به چې تلو، مور به يې ورپسې سترگې اړولې يوه شپه يې مور د ماسختن په لمانځه ودریده، کله يې چې نیت وټره، فکر يې وکړ، نیم ساعت وشو، چې اصف مې نه دی لیدلی، په بیره يې سلام وگرځوه.

پاس مانی ته پورته شوه، ورو يې د مانی دروازه نېمکښه ورلېږې کړه گوري، چې اصف يوه پښه په بله اړولې، د شنه جای پياله هم ورته ايښې ده، له اوښو او دوستانو سره په گپ شپ اخته دی، نو غلې د مانی څخه رابښکته شوه، ترڅو د پښو ښکالو يې هم څوک وانه اوري.

مور يې په لمانځه ودریده، ايله دوه رکعته يې نه وو پوره کړي، چې په مانی کې ورو ورو دربه يې تر غوږ شوه، دغه دربه شېبه په شېبه پسې زياتېدلې، تر هغې چې د مور په زړه کې يې شک پيدا شو، سمدستي يې سلام وگرځاوه، مانی ته يې ورمونده کړه، دروازه يې په دواړو لاسونو ووهله، خو د شا له پلوه يې کلف کړې وه. چيغې يې کړې: اي، د کلي خلکو! اصف يې مړ کړ، له مانی ښکته شوه، د باندې يې نارې سوري وکړې، های، مسلمانو! څوک شته، کنه! زوی يې رانه مړ کړ؟! هلته يوسپين زيری چې تېر يې په لاس و، د اصف مور هيبتناکو نارو پاڅولې و.

د اصف مور تور سر او تورې پښې يې وليدې، ورته يې وويل: څه وشول، خورې! هغه ورته وويل: هله وروړه زوی يې رانه مړکړ.

چا؟ چا؟

په همدې سره د ماني دروازې ته راورسیدل، د ماني دروازه ډېره کلکه بنده وه، سپين ږيري سړي له تېر څخه کار واخېست او دروازه يې ورما ته کړه، کله چې په دروازه ورننوت، نو سمدسي د اصف اوښي په سپين ږيري تمانچه راوښکله، ورته ويي ويل:

چې شور وکړې، وژنم دې، مور يې د اصف خواته ورمندپه کړه.

گوري، چې اصف زېر رنگ لکه د مني د توت پانه پورت دی، ساه يې وتلې او په مړۍ کې يې د اوښي د گوتو خپونه له ورايه ښکاري، د اصف ښځه، چې د اصف په وژنه خبره شوه، چيغې او نارې يې د اصف مور له نارو سره بدرگه کړې هيچاني او ويره وونکو سوو نارو ټول کلی له خوبه پاڅه و او لاس تر زني يې کينوه. د اصف اوښي د شپې له کوره ووتل. د اصف ښځه يې هم په وهلو او ډبولو له ځان سره بوتله.

سبا ته کليوال خبر شول، چې د يو ميلمه سره داسې بد چلند شوی، نو د قومي دستور پر بنسټ يې د اصف د سخرگنۍ کور او ټول سامان الات وسوځول. له هغې وروسته د سيمي خلک د اصف له جنازې سره ملگري شول، ترڅو يې پلرني ټاټوبي ته يوسي، مور يې د قابيل او هايبل له واقعي سره مخ شوه، ځکه په کلي کې يې هېڅ دوست او خواخوږی نه و.

ورور يې هم ورسره سخته بې نمکي وکړه، خو د هغو دوستانو کره يې يووړ، چې دوې لور گانې يې ورته واده کړې وې، کله چې د اصف مړی د دوستانو کره راوړل شو، نو دوستانو يې د اصولو له مخې د ده عزيزانو او ترونو ته خبر ورکړ، ترڅو د اصف مړی په خپل پلرنۍ هديره کې خاورو ته وسپارل شي. عزيزانو يې د اصف د مړي له ښخولو څخه انکار وکړ.

دوستان يې مجبور شول، چې د اصف مړی د ښار په هغه هديره کې خاورو ته وسپاري، چې د ځان وژونکو، بې کسه، بېوسه او بې سرپرسته خلکو مړي په کې ښخيري.

بې وخته واده

هغه د ښوونځي په دوولسم ټولگي کې درس ويلو له ده سره په ټولگي کې ډېر داسې ځوانان هم وو، چې وادونه يې کړي او يا نورو ته د کورنۍ لخوا د وادونو بندوبست روان و. يوازې رحيم په ټولگي کې نه و، بلکې د ده په څېر نور ځوانان هم وو، چې وادونه يې د اقتصادي وضعيت د خرابولي له امله کړي نه وو، خو رحيم يوه خور درلوده او په لسم ټولگي کې وه، پلار يې په ښار کې د ښجاره توکو هټۍ درلوده او په دې ډول يې خپله کورنۍ ساتله.

يوه ورځ رحيم له ښوونځي يو څه وختي رخصت شو، ډېر خفه معلومېده، له ځانه سره يې اوتې بوتې ويلې او ډېر په قهر و، ځکه هم ټولگيوالو يو ځل بيا د نورو ورځو په څېر په عذاب کړی اولمسولی و، ټولگيوالو به هر وخت ورته ويل: رحيمه! نور خو زور شوې، پلار ته دې ووايه، چې واده درته وکړي! په ځوانۍ کې چې له واده خوندي ونخلې، نور يې بيا څه کوې، په کور کې دې خور شته، واده درته پرې وکړه!

همدا خبرې وې، چې په دې ورځ يې رحيم کور ته ډېر په غوسه راوست. کله، چې مور وليد، نو يې ورته وويل:

رحيمه زويه! سترې مه شي!

رحيم له ډېرې غوسې څخه د مور سترې مه شي هم وانه خېسته، مور يې بيا غږ پرې وکړ، رحيمه زويه! په ښوونځي کې د له چا سره لاجه کړې، که څنگه داسې په غوسه ښکاري؟

ده ورته په ځواب کې وويل:

مورې، مورې! له تا او پلار څخه زه ډېر خفه يم، ځکه دا څو کاله کيږي، چې زه درته وایم، چې ما ته واده وکړی، تاسو مې هېڅ غم نه کوئ.

- زويه هغه د پښتنو متل د نه دی اوریدلی: (چې کال گوره، لوړ واهه!) زويه! تا ته خو مونږ ويلي وو، چې ته له خیره پوهنتون خلاص کړې، بيا به گورو اوس خو گرانه ته په خپله واده غواړې داسې وخت به راشي، چې بيا به غټ غټ خلک کور ته

جرگې رالیږي، وايي به چې مونږ رحيم ته لور او خور واده وو، داسې وخت به ضرور راځي ان شاءالله خو ته يو څه غاښ ټينگ كړه!

- مورې! دا څه د غاښونو ټينگول دي، زه وايم: د غاښونو په ډېرو ټينگيدو سره به مې غاښونه ټول توی شي. دا دي، څو كاله تېر شول، چې تاسو ما ته د واده ژمنه راكوي!

- زويه! گورې نه، زړلبنسته خور دې هم كوچنۍ ده، لايې د پېغلتوب دوره نه ده بشپړه كړې او هغه هم په لسم ټولگي كې ده، كه خدای كول هغه به هم پوهنتون ووايي او بيا به د واده غم كوو.

- مورې دا خو زه نه منم، زما ټولگيوالو اكثر وادونه كړي دي، ما ته يې هم وكړې. دوی هر وخت ما ته پيغور راكوي، چې تا ته واده نه كوي، نو زه بيا گرم يم، اوس خو لوی يم، په كار ده، چې واده راته وكړي!

- زويه! ستا خبره سمه ده، خو ستا ټولگيوال به شتمن خلك وي، دوی به د ښه ژوند د تېرېدو لپاره د ډېرو شتو خاوندان وي، زه وايم، چې پلار دې اوس مهال ايله بيله يوه هټۍ لري، په دې وخت كې هر څه د اسمان سرته ختلي، ډېره لويه قيمتي ده.

پلار دې ايله د كور لگښت پوره كوي، ته هم په زده كړو بوخت يې، بل مو هېڅوك د گټې وټې نشته. كه چېرې تا ته واده وكړو، نو اړتيا ده، چې له تا څخه درس پاتې شي او په خوارۍ مزدورۍ لاس پورې كړې، ته لږ صبر وكړه، خدای مهربان دی. زويه! واده په اوسني وخت كې ډېر لگښت غواړي، د پښتنو وطن دی، دومره يو څه به د خلكو د خوراك او څښاك لپاره هم تياروي.

- مورې، پرېږده! دا خبرې تكراري دي، هر وخت په دې لگيا وې، په دې وخت كې يې پلار كور ته راننوت، د رحيم مور ستړي مه شی ورکړ.

خو رحيم هېڅ غرض پرې ونه كړ، د خپلو ټولگيوالو او كليوالو خبرې يې په ذهن كې راتاو شوې؛ پلار ورته وويل:

چې بيا مو څه راخېستي دي؟

مورېې ورته وويل:

رحيم واده غواړي، هغه زړې خبرې ډنگوي.

پلار يې ورته وويل: ياره! يو خو رحيم ځوان دې ته پام نه کوي، چې اوس مهال د واده دی او که د زده کړې!

رحيم له غوسې څخه تښتېدلی شو او په ولاړې ودریده. مور او پلار ته يې گوته څښنه وکړه، تاسو د تربورانو څخه هم نه شرمېږئ، دوی خپلو زامنو ته وادونه کړي، تاسو ولې دومره فکر نه کوئ، چې خپل زوی ته واده وکړئ! له تربورانو هم شرم دی، زه د وروستۍ خبرې په توګه تاسو ته وایم، چې ماته واده وکړئ، ګڼي په لوی غم به مو واړوم، بس دا دی زه درنه ولاړم. رحيم په غوسه له کوره ووت.

مور او پلار يې د رحيم د واده په سر ډېرې خبرې سره وکړې، د تربورانو خبره او نور اړخونه يې راوڅېستل. په هغه يې بحث سره وکړ: دوی بالاخر خبره پدې سره غوټه کړه، که هرڅه کېږي، که له زړښتې څخه درس پاتې کېږي او که له ده څخه پوهنتون، ځکه د پښتنو او تربورانو وطن دی، هسې نه په بله بلا واړوو، د رحيم مور او پلار د واده په لټه کې شول، هغه و، چې په خپل قوم کې له ډېرو شتمنو خلکو سره يې د رحيم د واده پر سر خبرې وکړې. دوی د خپلې لور او زوی د باسوادۍ په هکله ورته وويل، خو هغو يوازې د رحيم مور او پلار ته ويل:

چې مونږ خپله خور لور داسې کسانو ته نه ورکوو، چې ښه پريمان شته او جايداد ونه لري او يا په حکومت او نورو لوړو ادارو کې دنده ونه لري. له غريبو خلکو سره مونږ واده نه کوو.

د رحيم پلار او مور د ډېرو هڅو په پايله کې د داسې يوې کورنې سره کوژده وکړه، چې هغه په اقتصادي لحاظ دوی ته ورته وو. د هغې کورنۍ ټول غړي نالوستي وو، زړښته يې د يوه بې سواده ځوان په نامه کړه، په لسم ټولګي کې ترې درس پاتې شو، رحيم، چې په دوولسم ټولګي کې و، يوه نالوستې جينۍ يې ورته وکړه، د واده پر مهال د رحيم د خور په زېوراتو او نور خوراک او څښاک باندې ډېر لګښتونه وشول، حتی د رحيم پلار ډېر پورورې شو. کله، چې رحيم واده کوته کړ، اقتصاد يې ډېر ښکته راغی، رحيم د څه وخت لپاره د خپلې مېرمنې سره شپې او ورځې تېرې کړې، کورکې يې داسې څه نه درلودل، چې پرې ګوزاره وکړي.

ټول شته يې په واده ولاړل، پلار يې سپين ږيری هم و، بالاخبره خپلې بڼخې به ورته ويل: **اخبړ ځوان يې د پښتنو وطن دی، پلار دې هم سپين ږيری دی، يو څه مزدوري ځان ته پيدا کړه، رحيم به ورته ويل:**

تاسو عجب خلک يئ، ما وگوره او مزدوري! ډېر سره لرې دي، زه نه شم کولی، چې مزدوري وکړم، دا خلک به څه وايي، چې يو لوست کس وگوره، چې د لاس مزدوري کوي. داسې وخت راغی، چې د رحيم پلار يو څه ناروغ شو. له دوستانو څخه يې د پلار د تداوی په خاطر يو څه پيسې راقرض کړې، په رحيم غربت لاورې هم منگولې خښې کړې. دپته اړ شو، چې په مزدوری پسې ووځي.

رحيم د لاس مزدوري پيل کړه، کله به يې، چې روزانه مزدوري پيدا نه کړه، نو په ښار کې به يې د لاس گډۍ چلوله. بس همداسې يې د کورنۍ لگښت ته اوږه ورکړې وه.

يوه ورځ داسې هم راغله، چې رحيم په مزدوری بوخت وو. د ده دوه تنه ټولگيوال چې تور بکسونه يې په لاسونو کې وو، سترگي يې په رحيم ولگيدې، دوی په خپلو مينځو کې سره وکتل او ويي ويل: ياره، دا هغه رحيم نه دی؟ دوی ورته ودریدل او ويي ويل: ډېر افسوس دی دا خو والله ډېر غريب شوی او هر څه تري پاتې شوي، مونږ داسې فکر کوه، چې د زده کړو لپاره به کوم بهرني هېواد ته تللی وي. دی خو زمونږ د ټولگي اول نمره و، ډېر ذهني او تکړه هلك و، هر ډول مضامين به يې زده کيدل اوس خو ډېر په بدحالت کې دی، دوی سره وويل: راځه، چې نږدې ورشو، کله چې نږدې ورغلل، سلام يې ورواچوه.

رحيم د دوی سلام ته وعلیکم سلام ووايه، دوی ته يې ستړی مه شی ورکړ او دواړو ټولگيوالو يې په ځانونو باندې ښې گوتې وهلې وې، لوکسې دريشۍ، پينښاپت يې کړی او عينکي يې په سترگو وې.

رحيم پدې وخت کې ورته موسکي شو، چې هرکله راشی، لاس يې ورکړ، انجينرانو صاحبانو! څه حال دی؟ ښه يې؟ دوی ورته وويل شکر دی.

رحيم دا فکر وکړ، چې دا خو د همدغې کار څښتنان دي، چې دی ورسره مزدوري کوي، نو د هيلې په توگه يې ډېر ورپوري وښليده.

- شکر د خدای دی، تاسو څنگه ياست؟

- بس شکر دی، گوزاره روانه ده.

- وروره! مونږ غواړو له تا یوه پوښتنه وکړو.

- په سترگو انجنیر صیبانو! زه چمتو یم، چې ستاسو پوښتنو ته ځواب ووايم.

یوه ټولگیوال ترې پوښتنه وکړه، تاسو رحیم نه یاست؟

- ولي نه انجنیر صاحب!

- خواهېش کوم، مونږ دې وپېژندو؟

- نا والا! تاسو څوک یاست؟

زه میرجان یم، دغه بل انور دی، ده له ځان سره څو شیبې فکر وکړ، هغه د ټولگیوالی صحنې یې سترگو ته ودریدې، نو ویې پېژندل، بېرته یې بیا په یوه او بل باندې غیږ راتاوه کړه، ورته یې وویل: ډېر ښه خوشحاله شوم.

میرجان ورته وویل، رحیمه! باور وکړه ډېر زړه مو درباندي وسوځیده، په ډېره بده ورځ کې مو ولیدې.

رحیم ورته وویل: دا ژوند دی، وروره دا په کې راځي.

انور ورته وویل: زده کړې د ولې پرېښودې رحیم یو څو شیبې غلی شو، بیا یې د ژوند تېر داستان په ژرغوني اوخفه اندازه کې ورته بیان کړ.

دوی ورته وخنډل، یاره، رحیمه! ډېر غلط کار دې کړی مونږ هم ستا په شان د ورته برخلیک سره مخ وو، خو مونږ صبر وکړ، تحصیلات مو وکړل.

میرجان ورته وویل: زه اوس د خپل کلي د کلینک مشر یم او انور د گمرک ریس دی، ما د طب پوهنځی ولوست او ده اقتصاد ووايه. وادونه مو دا یو دوه کاله

کیري، چې کړيدي، یوه پیسه ولور مو هم نه دی ورکړی، ماته هغه زمونږ د کلي لوی شتمن سړی میربازخان مفته لور راکړې یوه روپۍ ولور یې هم نه دی اخیستی.

خدای (ج) شته ما طبعه هم نه وه، خو په ډېرو زارویو یې زما پلار او مور پسې مشران راولېږل، ټول لگښتونه ده په خپله غاړه واخیستل، حتی تردې پورې چې

زمونږ د ټولې کورنۍ لگښتونه یې هم ومنل. انور ته هم هغه پخواني وزیرچې څوکاله د پلان وزارت پرڅوکی پاتې شوی. ښاغلي گل محمد، چې اوس په بهرني

هېواد کې دی او کله کله وطن ته راځي، زامن یې ځینې په بهر کې لوړې زده کړې کوي او ځینې یې په نړیوال تجارت بوخت دي، د هغې لور مو ورته کړېده. میرجان

ورته وويل: تا خو ډېر ساده كار وكړ رحيمه! بې وخته دې واده وكړ، د خپلې لوستې خور ژوند دې هم برباد كړ، خپل ژوند دې هم د كړاونو او تكليفونو سره مل كړ.

رحيم هك پك حيران ودرید او يو سوړ اسويلی يې وكين، خپل تندى يې په خپره وواهه، هاى، هاى! بيا يې دوى ته مخ وړ واړوه او ورته يې وويل: بس هرڅوك چې بې وخته واده وكړي، زما په شان به خوار، ذليل او خاورې په سر وي... د ژوند هره شېبه به يې د تكليفونو او كړاونو سره مخ وي...

د واده سامان

هغه له ټولو ورونيو مشر و، پلار يې په داسې مهال وفات شو، چې دى لاد خوانى. مرحلې ته نه و رسيدلى. پدې وخت كې يې د كور ټول درانه غمونه د ده په اوږه پراته وو، نور وروڼه يې كوچني وو، مور به يې هر وخت مرجان ته ويل: خداى مو د دومره وسي كړي، چې يو ځل تاته واده وكړو، چې د كور ميرمنه مو پيدا شي، زه هم دا دى ناروغه يم، په كور كې د كاليو مينځلو هم څوك نه شته.

مرجان به مور ته په غوسه ناك انداز سره وويل، مورې! ته داسې خبرې كوي، چې زما په تصور كې هم نه راځي، مونږ غريبان خلك يوؤ نن سبا د بنځو ولور ډېر لورډى، زمونږ له وسه تېره ده، خو خداى مهربان دى، وخت به راشي، مرجان خشتمالي كوله، پدې به يې د كور ټول مصارف پوره كول، ده په كلي كې ډېر سنگين خوى كولو د بنو اخلاقو څښتن و او په هرچا باندې گران و، په غم او بڼادى كې به يې د هر كليوال سره مرسته كوله. يوه ورځ داسې هم راغله، چې يوې كليوالې جينې ورباندې زړه وبايله او د ده خوى او اخلاقو سره يې مينه پيدا شوه، مرجان غريبى او بيوسى خپلى و. د مينې په كيسه كې هم نه و، د وخت په تېريدو سره يې د مقابل لوري څخه د مينې او محبت پرله پسې سيگنالونه ترلاسه كړل. ورو ورو هم د ده په زړه او وجود كې د مينې جذبو غزونې پيل كړې، داسې وخت راغى، چې مرجان له مور سره هم د واده په خبرو باندې بلد شو.

مور به يې هر وخت ورته وويل: مرجان زويه! خدای مهربان دی، اوس خود وروڼه هم لویان شول، دوی به هم په خواری او مزدوری باندې پیل وکړي، کله مو چې پیسې پیدا کړې ان شاءالله ستا د خوښې واده به درته وکړم، وروڼو یې مرجان ته همېش ډاډ ورکوه ته زمونږ مشر ورور یې، مونږ درې واړه د ملي پوځ په لیکوکې شاملېږو، یوې خوا به د گران هېواد څخه دفاع کوو، له بلې خوا به ښه معاش لاسته راوړو، که خدای کول، کار به مو جوړ شي، تاته به ډېر ژر د واده بندوبست وکړو، د وخت په تېریدو سره د مرجان مینه له عاطفې سره زیاته شوه، د مینې جذبو او احساساتو دې حد ته ورسول، چې د یو بل کورته جرگه ور ولیږي، یوه ورځ مرجان مورته په څه خواریو له حیا نه په ډک انداز سره د کوژدې خبره وکړه، مور یې موسکې شوه او ورته یې وویل: مرجانه، زویه! لکه چې واده ته دې زړه کیږي؟ مرجان ورته وویل: نه، مورې! دا خبره نه ده، خو...

مور یې ورته وویل:

پدې کې شرم نه شته دا خود ثواب کار دی، ستا ژوند به هم ورسره جوړ شي، زمونږ کور به هم پرې ښکلی شي، ته چې له کومې جینې سره کوژدن غواړې، هغې سره به ان شاءالله نماز شي.

زه ورپسې جرگه ورولم. مرجان موسکې غوندې شو، زړه یې د مینې غزونې وکړې او عاطفه یې سترگو ته ودریده. په ذهن کې یې دهغې ډولې د راوړلو صحنه ترسیم شوه، نو سمدستي یې په خوله کې کیسه راغوتې کړه، مور ته یې وویل:

که څه هم په پښتنوکې د جینې خوښول د شرم خبره ده، خود اسلام له نظره روا کار دی، چې دواړه لوري باید سره رضایت ولري. مور یې ورته وویل:

مرجانه زویه! هو پخوا په پښتنوکې ډېر شرم و، خو اوس دا خبره لږه غوندې نرمه شوېده. خلك هونبیار شول، هغه رواجونه ورو ورو د مینځه تلو په حال کې دي. ځینې پښتانه له دې خبرې انکار نه کوي، ځکه دا خو نامشروع کار نه دی، بلکې ثواب لري، تا چې په کلي کې په کومه جینې لاس کېښود هغه به ان شاءالله درته نماز کړم د مرجان د زړه مینه له عاطفې سره ورځې تر بلې د زیاتیدو په حال کې وه، په مسلسل توگه یې یو بل ته د مینې څرکدونې کولې. مرجان بالاخره د عاطفې مینې تر دې حده ورساوه، چې زړه په ټوکر کې ونغاړي او مورته ووايي،

همداسې يې وکړل، مورته يې خبره خوله کې راغوته کړه، يو ځل يې وژويله او بيا يې ورو غوندې ورته وويل: مورې!

ژوند همداسې نه تېرېږي، زه بايد واده وکړم، مور يې په ځواب کې ورته وويل: دا خو ډېره بڼه خبره ده، زويه! زه له اوله تاته د واده خبره کوم، ستا ويل دي، زموږ منل.

- خوشحاله اوسې! مورجانې، قربان! خو هغه د پلاني لور... مرجان گونگی شو، خبره يې په ستوني کې بنده شوه، مور يې غږ پرې وکړ، مرجانه زويه! خبرې مه ژويه! سپين او واضح ووايه! پدې کې شرم نشته. مرجان يوځل بيا خبره راپورته کړه، بېرته يې بيا ونه شول کولای، چې د مور په وړاندې جرات وکړي او د خپلې پاکې مينې څخه پرده پورته کړي. مور يې يوڅه د ده گونگيو خبرو باندې پوهه شوه.

نو ورته ويې ويل: ته بې غمه شه، زويه! زه سبا ته ورځم، مور يې د مرجان په غوښتنې کې ډېر ځنډ ونه کړ سبا مهال د عاطفې کور ته ورغله، کله، چې عاطفې د مرجان مور وليده، نو يې ناڅاپه په خوله لاس کېښود له ځان سره يې ورو غوندې وويل:

خدایه خیر کړې، هسې نه زما په اړیکو کورنۍ خبره نه شي عاطفې د مرجان له مور سره روغېر وکړ. له هغې وروسته کوټې ته ننوته. د دروازې ترڅنگ يې غلی غوږ ونيو، د مرجان د مور خبرو ته څکه وه، له ځان سره يې څو ځلې د دعا! لاسونه پورته کړل: خدایه! پردې مو وکړې ته مو مه شرموې! خو له خبرو وروسته د عاطفې مور د مرجان مور ته د چای ست وکړ او په لوړ اواز يې عاطفې ته غږ کړ: هله، لوري چای ورته راوړه! پدې وخت کې د مرجان مور لاس پورته کړ. زه ستاسو کورته په نه خوارک راغلي يم د عاطفې مورحيرانه غوندې شوه، په زړه کې يې وويل: خدایه خیر کړې! څه خبره به يې راوړې وي؟ خو بيا يې هم د چای څښلو ټينگار پرې وکړ. ته چې هرڅه وايې، هغه کار به وشي، د مرجان مور ورته وويل: که خبره مې اوریدل کيږي، خو چای څښمه، کني خپلې پښې سپکوم، د عاطفې پلار او مور داوړو ورته وويل:

ولې نه په سترگو! د مرجان مور سمدستي خبره په خوله کې غوته کړه او نېغ په نېغه يې ورته وويل: دوی دواړه ورته موسکي شول، عاطفې هم دا خبره واوریده، د مور

او پلار په لور يې وکتل. کله چې د دوی په شونډو يې موسکا وليده، نو د عاطفې زړه باغ باغ شو او د خوشحالی دروازه ورپرانیستل شوه، يو ځل بيا يې مرجان په فکر کې ورتا و شو، د مينې له درده يې شونډې وچيچلې، په زړه کې يې د سپيڅلي مينتوب ویده جذبې راپورته شوې. نوهغه مهال د مرجان د مور د خبرو په ځواب کې د عاطفې مور او پلار په خدا سره وويل: توبه خدایه! ما ويل بل څه خبره ده، دا خو د خوښۍ خبرې دي، ستا زوی مرجان مونږ پېژنوو، په کلي او قوم کې يې د ښه سریتوب نوم دی، ولې به له تاسو سره دوستي نه کوو، خو تاسو به ونه کړای شئ، چې زمونږ د لور ولور پوره کړئ، د مرجان مور ورته وويل: خدای مهربان دی! مرجان د لاس او پښو سرې دی، نور زامن به مې هم په کار اخته شي. اوس زلمي غوندې دي، پدې خبرو سره سلا شول، داسې وخت راغی، چې مرجان ته يې عاطفه په ډېر لوړ ولور ورکړه. د لاسنيوي يو څه پيسې يې ورکړې.

د مرجان او عاطفې د مينې او ښکلا سلسله پسي وغځیده. هيلې او ارمانونه يې خدای تعالی ور پوره کړل، مرجان به خواري مزدوري کوله، هغه يو ورور په ملي اردو کې شامل کړ. دوی کوښښ کولو، چې پيسې پيدا کړي، د مرجان سخرگنۍ ته يې ورکړي، يو وخت خدای تعالی داسې راوست، چې د مرجان ورور د خپل نورو ملگرو سره په دنده تللی و، ناڅاپه يې موټر په ماین وختو او په هغې چاودنه کې د نورو ملگرو سره يو ځای ووژل شو. کله، چې د مرجان يو ورور ووژل شو، نو زړه يې ډېر ودرديده له واده هم زړه تور غوندې شو، بيا يې هم خپله مينه له لاسه نه شوه ورکولی، ځکه په زړه کې يې د مينې او عشق نيالگي ژورې رينې کړې وې.

مور يې هم غمجنه شوه، پدې وخت کې يې هغه بل ورور هڅه وکړه، چې په ملي پوليسو او ملي اردو کې شامل شي، مور ته يې وويل: مور يې ترې انکار وکړ، زويه! هغه بل د گلاب په شان ورور دې هم د ماین په چاودنه کې ووژل، شو ته به هم ووژل شي، همداسي خواري مزدوري کوه، خدای مهربان دی! ده ورته وويل: پېغله ورينداره مو دا څو کاله کيږي، د پلار په کور ناسته ده، له پښتنو شرم دی، بايد ژر يې ولور پرې کړو! مرجان ورور مو هم ورته ځورېږي، د لاس په مزدورۍ څه نه کيږي، پدې خبرو سره يې مور او مرجان ډېر تر تاثیر لاندې راغلل. ده ته يې هم د دندې د اخېستو اجازه ورکړه. دوه کاله يې په ملي پوليسو کې دنده ترسره کړه، يوه

ورځ په بنار کې له نورو ملگرو سره په موټر کې په گزمه روان وو، چې نېرېدې پرې ځانمرگی برید وشو. د مرجان کور ته یې د ځوانیمرگ ورور بله جنازه وروړه.

پدې وخت کې مرجان د هغو وروڼو د معاش د اخیستو له امله هم د بنځې ولور لنډه کړې و. مرجان ډېر ځلې خپلې سخرگنۍ ته د ولور د پور خبره هم یاده کړې وه. خو سخر یې نه و ورسره منلې. د دوی بهانه دا وه، چې د عاطفې د زېوراتو او د سامان د اخیستو پیسې نه لري. دوی خپلې خور، لور ته ډېر سامان اخلي، ځکه نن سبا دستور دی، بیا به خلک خبرې کوي، چې لور ته یې کم سامان اخیستی، مرجان به همپس خپلې سخرگنۍ ته ویل:

زه د سامان په کیسه کې نه یم، یوازې مې مطلب له دوستۍ څخه دی. خلک به خپل کار کوي، خو سخرگنۍ به یې ورته ویل:

مونږ یوه پیسه هم نشو درته دریدلې، ټولې پیسې راکړئ، چې مونږ خپلې لور ته بڼه زېورات واخلوو! د وخت په تېریدو سره داسې وخت راوړسید، چې مرجان د خپلو ځوانیمرگو وروڼو د معاشونو له برکته د عاطفې ډولۍ کور ته راوړه، د کلونو ارمان یې خدای پوره کړ.

که څه هم د مرجان مور د عاطفې راتگ خپل کور ته نېک پال نه گڼه، ځکه د ولور په گټلو یې دوه ځوانیمرگ زامن د مرگ تر کومې ورسیدل، کله کله به یې مور د خپلو زامنو تصویرونه سترگو ته ونيول، رڼې اوبنکې به یې بې واړه په اننگیو راغلي، مرجان به پرې پام شو، مورې څنگه یې؟

له هرڅه نه صبر بڼه شی دی. دې به ورته ویل:

هو، زویه! صبر به کوو، نور مو څه وس نه شته، تاته دې خدای (ج) بڼه ژوند درکړي! له هرې بلا په امن کې اوسې! مور به یې د مرجان د تسکین لپاره هم کله کله ډاډمنې خبرې کولې، هسې د وروڼو په غم کې وارخطا نه شي. مور به یې چې کله مرجان د خپل ځوانیمرگو وروڼو د ویر په ټال کې په زنگیدو شو، نو مور به یې سمدستي د ډاډ ورکولو په خاطر غږ پرې وکړ مرجانه زویه! په انسان مختلف وختونه راځي، ته مه خفه کېږه: خدای تعالی (ج) به بنکلي زامن درکړي، خدای (ج) ستا په وروڼو باندې رحم وکړي، ته ډېر چورتونه مه واهه! مرجان به ايله سر له زنگنو

راپورته کر، سترگہی بہ یی پہ سوک و سولولہی، مور تہ بہ یی وویل: ہو، مورہ! مونہ پہ خدای صبرکوو، خدای مو دہ مل شی!

مرجان بہ کلہ کلہ د وروہو درانہ غم بلہی خواتہ یووہ، لکہ پہ نشہ روہدی انسان زنگیدل بہ یی پیل کرل، هر وخت بہ یی د خپلو خوانو وروہو تصویرونہ پہ ذہن کپہ یو پہ بل پسہ تیریدل، مرجان کہ خہ ہم غمجن و، خو خوانہ مینہ او پہ نوم کرہی عاطفہ یی نہ ہیرولی او نہ پرہنہودلی شوہ، خکہ ژوند یی د مینہی پہ تار ورسرہ ترلی و.

مجبور و، چہ لہ عاطفہی سرہ خپلہ مینہ وپالی کور تہ د عاطفہی پہ راتگ سرہ د مرجان ہغہ مینہ، چہ پخوا یی درلودہ، کمزورہی وہ، خکہ د مینہی لیونہ جذبی او احساسات یی د خوانیمرگو وروہو درانہ غم خپلی و. وخت ناوخت یی د خپلہی سخرگنی د بخیلتوب خبرہی ہم د عاطفہی پہ غور ورتہراولہی اوخپل خوان وروہو بہ یی ہم یاد کرل، سور اسوبلی بہ یی وکینس، وبہ یی ویل: اخ، زما خوانیمرگ وروہو خو د ولور د لاسہ.....

مرجان بہ، چہ لہ بہر خخہ کورته راغی، د عاطفہی پہ زہوراتو او د وادہ پہ سامان بہ یی سترگہی ولگیدہی، نو د خپلو وروہو تصویرونہ بہ یی پکپہ ولیدل، سر بہ یی وخواوہ لکہ لیونہ سرتیتی بہ خپلہی کوتہی تہ ننوت، لہ مرجان سرہ د خپلو خوانو وروہو غم ورخہی تر بلہی زیاتیدہ، یوہ ورخ یی مور لہ دوستانو کرہ او عاطفہ د خپلہ پلار کورته تللی وہ، مرجان یوازہی پہ کور کپہ پاتہی و، پدہی گوہنیتوب د وروہو غم لا ہم پہ سر اخبستی و، پہ ذہن یی ہر فشار و. د خپلو وروہو تصویرونہ بہ یی سترگو تہ ونیول او بیا بہ یی د وادہ سامان تہ وکتل دا تہول زما د وروہو پدہی وخت کپہ پہ غوسہ شو، سمدستی یی د وادہ صندوقونہ، پالنگ او تہول سامان الات یو یو راہول کرل او پہ انگرہی یی انبارکرل، نو سم د لاسہ یی د تیلو گیلن راوخبست، د پاس یی تہل پرہی وپاشل، تہلی یی ورکپہ ناخاپہ مرجان پہ کور کپہ د اورلمہی پورته شوہی، پدہی وخت کپہ د گاونڈیانو شور شو.

ہلہ د مرجان کور اور اخبستی. کلہ، چہ گاونڈیان د مرجان کرہ راغلل، مرجان د اور لمبو تہ ولاہ دی، گاونڈیانو ترہی پونہتنہ وکرہ، دا ولہی؟ مرجانہ لہونہ شوی یی؟

خپلې هستۍ ته د اور ورته کړې دی، داسې څوک کوي؟ ده ورته په ځواب کې وویل:

هو! زما په شان انسان باید داسې وکړي، هغه که هر څوک وي، ځکه دا هر شی زما د وروڼو په وینو اخبستل شوي وو او په هر شي کې ماته د دوی سپیڅلې څیرې ښکاریدې، ما یې نوره هېڅکله د لیدو حوصله نه درلوده.

مرگوني زېري

په واده کې هسې هم گڼه گڼه ډېره وي، خو د زلمي د دوستانو په واده کې خلك ځکه ډېر وو، چې زیات دوستان او ملگري یې درلودل، د مازدیگر د لمرسترگه په ډویدو وه، د شفق سرخي د غرونو په لمنو د خپریدو په حال کې وو.

دا مهال د کلیوالو د ډوډۍ خوړلو مراسم پای ته رسیدلی وو. د مېلمانو لپاره ځانگړي خوراگونه تیارشوي وو، زلمی په منډه د واده کور ته په گړندیو قدمونو راننوت، ترڅو د مېلمانو د ډوډۍ ترتیبات ونیسي. پانې په ناڅاپي ډول له دهلیز څخه پرې پام شو او د نظر وړانگې یې پرې ښخې شوې.

زلمي سمدستي په زرمینه غږ وکړ، هله، خورې! د کور مېرمنو ته ووايه، چې کلیوالو ډوډۍ وخوره مېلمانه پاتي دي، د هغې لپاره ژر تیاری ونیسئ ته هم ورسره همکاري وکړه. پدې وخت کې د پانې د نظر لاروي د ځوان د ښکلا په دم کې ښکېل شول، له ځان سره یې ورو شونډې وڅوڅولې، بې واکه یې وویل:

ماشالله! د نظره مه شې! دا قد او قامت، سپین کالي او دا فرانسوی ستایل پدې خو دې په خدای زمونږ د زړه ستنې ولړزولې، پانې سمدستي پدې هڅه کې شوه، چې د نا آشنا ځوان خور ته نږدې ورشي او د دنگې نا آشنا څیرې په اړه ترې پوره مالومات لاس ته راوړي.

پانې غږ پرې وکړ، خورې! رښتیا مېلمانه ډېر دي؟

زرمینه: هو، خورې! هغه ورور مې وویل:

پانې: ښه هغه ستا ورور و.

هو، کنه!

پاڼه : دغه ورور دې څه کار کوي؟

زرمينه : پوهنتون وايي .

پاڼه: ډېر ښه، خدای دې يې ژوندی درته لري! زما ورور هم ستا د ورور په شان دی، دنگه ښایسته ځواني لري، کله مې چې ولید، زړه مې پر خوږ شو، هغه هم په پوهنتون کې دی.

زرميني په موسکا کې ورته وويل: ډېره ښه ده، خورې! دواړه نیک بخته یوو، چې دا شان وروڼه لرو.

پاڼه: دغه ورور ته مو واده کړی دی ؟

زرمينه : نه تر څو یې، چې پوهنتون نه وي خلاص، تر هغې واده نه کوي.

پاڼه: ښه ده، کنه!، چې تحصیل وکړي.

زرمينه : هو خورې، نن سبا چې څوک نالوستی وي هېڅوک ارزښت نه ورکوي، پاڼه : زه هم په یوولسم ټولگي کې درس وایم.

زرمينه موسکې شوه او ورته وپې ويل: دا خودې مخی راوړ.

پاڼه: نه خورې! دروغ نه دي، رښتیا وایم.

زرميني : لږ په لږ اواز خندا وکړه، بیا یې پانې ته گوته و خوځوله، زه پوهه شوم، چې تاته زما ورور خوند درکړ هههه.....

د پانې رنگ زېر شو، وپې ويل: نه، نه خورې! قسم که دا خبره وي، هسې زما ورور ته په قواره کې ورته دی، پدې خاطر راباندې ښه ولگیده، چې کور ته ولاړه شم، ضرور به ورور ته وایم، چې کټه مټه ستا په څېر ښایسته زړه رابښکونکې قواره مې ولیده.

زرمينه: خورې، خفه نه شې! هسې مې ټوکې درسره وکړې. زه دومره ساده نه یم، چې پر تا غلط شک وکړم، دا ښه خبره ده، چې انسان پر انسان گران شي.

پاڼه: څنگه کیدای شي، چې، ستا ورور زما د ورور ملگری شي.

زرمينه : ولې نه کېږي، زما ورور ډېر ټولنيز شخص دی. ډېره ښه طبعه لري، له هر چا سره مینه کوي. زه به یې نمبر درکړم، ته یې ورور ته ورکړه. د پانې زړه لکه لمر وهلی گلاب چې خړوب کړې همداسې وغورږیده.

زرمینې! دا دی ونیسه د تلیفون نمبر یې.
پاڼه: دا دی واخله، زما په تلیفون کې یې ولیکه!
ژر ژر یې د پاڼې په تلیفون کې نمبر وواځه.
دا دی، خورې! واخله تلیفون.
پاڼې له زرمینې مننه وکړه.
د پاڼې لپاره د واده شپه همداسې شوه، لکه چې د ژمي په اوږدو شپو کې چې یو
رنځور له خپله رنځه کړېږي.

پاڼه: الله خدایه! دا شپه ژر سبا کړې، چې زه سبا ته هغې ځوان ته د خپلې مینې د
اظهار په باب تلیفوني پیغام واستوم.
لمر راوختو، پاڼه هم خوشحاله شوه، د واده له کوره د خپلې کورنۍ د غړو سره یو
ځای خپل کورته راغله، لایې بکره له سره نه وه کوزه کړې، کوتې ته ننوته، دستي
یې تلیفون راوخیست، پیغام یې ولیکه، سلام بناغلیه! پدې هیله چې د ژوند په
ټولو چارو کې بریالی وي، دنگه بنايسته ځوانی، د سروې او نښتر قد او قامت
فرانسوی ستایل څومره درسره خوند کوي، الله دې په ځوانۍ برکت کړه!
په درنښت اغلې ز_ن

اوکې بتین یې وواځه، پیغام یې واستوه.
خو شیبې وروسته ټنگ، ټنگ، پیغام ورسیده.
زلمي سمدستي جیب ته لاس کړ، تلیفون یې راوځېست، کیلي یې خلاصه کړه،
پورتنۍ پیغام یې تر پایه ولوست، زړه ته شک ور ولویده، یو ځل یې د جینۍ گمان
پرې وکړ. او بیا یې له ځان سره وویل: کوم ټولگیوال به مې وي، هسې راباندې
ملنډې وهي. زلمي همداسې روان شو، پیغام یې مهم ونه باله. د پاڼې په زړه او
دماغ کې د زلمي ځوانی همداسې تاویري راتاویري، ورو له ځان سره لکه مگس
وځنیري، شونډې وڅوڅوي، هغه پخوانۍ جمله تکرار کړي، ماشاالله دنگه بنايسته
ځوانی، دا قد او قامت او فرانسوی ستایل، څومره درسره خوند کوي! د پاڼې په زړه
کې د مینې سپرغۍ ورو ورو په ځلیدو راتلې، له ځان سره یې فکر وکړ، کیدای

شي، پيغام نه وي، ورته رسيدلی، ځکه ځواب يې رانه کړ، دا ځل يې په شاعرانه مينه خواږه ژبه ورته وليکل:

زړه د يو چا سره تړم ورته پيغام ليکمه
گوندې ادا يې کړي يو ځوان ته چې سلام ليکمه
که يې د مينې په تار زړه را سره وتړلو
نو بيا پرې وياړم په ورغوي به يې نام ليکمه

اوکې بتين يې کېکارلو پيغام يې واستوه.
خوشبې وروسته ټنگ ، ټنگ ، ټنگ پيغام ورسیده.
زلمي سمدستي کتاب بند کړ، تليفون يې راوخېست، پورتنی بيتونه يې ولوستل،
خوند يې ورکړ، په زړه کې يې شک غزونې وکړې، له ځانه سره يې وويل: ياره، دا
مينه رښتيا نه وي! بيا يې فکر وکړ، څنگه کيدای شي، زه خو هېڅ کومه جينۍ نه
پېژنم.

خو زړه نه زړه و، چې پيغام ځواب کړي او کنه، په بې پړاو يې د پيغام پاڼه خلاصه
کړه او په ځواب کې يې وليکل.
د ستا سلام مې کړ ادا په مينه
خدای قبلوي، هره دعا په مينه
که د سپيڅلي ياری نيت ولري
نشته پروا که که شي فدا په مينه

اوکې بتين يې کېکارلو، پيغام يې نا اشنا نمبر ته ولېږه.
خو شيبې وروسته ټنگ × ټنگ × ټنگ پيغام ورسیده.
پاڼې په بېره منډه کړه، کوتې ته ننوته، تليفون يې راوخېست.
پورتنی بيتونه يې ولوستل، په شونډو يې موسکا خواږه شوه، له ځان سره يې وويل:
هر څه چې په پاك زړه او پاك نيت وي، خدای تعالی د هغې انسان سره مرسته کوي،
خو ځلې يې پيغام سر تر پايه ولوست او بيا يې په ځواب کې وليکل:

د ستا ځواني د پورې غره نښتر ته ورته ده
 زمونږ د کلي شپه خو روڼ سحر ته ورته ده
 بغير له تا مې گرانه زنده گي شوله مشکله
 شېبه د بېلتانه د سوځند لمر ته ورته ده
 د اوکې بټن يې وواهه پيغام يې ولېږه.

*** *** ***

خو شيبې وروسته ټنگ ټنگ ټنگ پيغام ورسیده.

زلمي تليفون راوخېست، پورتنې بيتونه يې ولوستل او ډېر خوند يې وركړ، له ځانه سره يې چورت ووهه او ويې ويل: هسې نه په بله بلا واوړو، زمونږ په سيمه كې خو كومه شاعره جينې نشته، په خداى چې زه خو دغې پخې شاعرۍ او په تول پوره له مانا ډكو بيتونو حيران كړم، زلمى پوهنتون ته په لار و، له ځان سره يې وويل: چې ټولگي ته ورسېږم، د همدغه پيغام ځواب به ورته ليكم.

زلمي ټولگيوالو ته سلام ورواچوه، سمدستي په چوكۍ كې كېناست، تليفون يې راوخېست، لا وړاندې يې په لاره كې يو بيت جوړ كړى و، نو د سر مطلع يې داسې ورته وليكله:

كه زړه درسره وټرم په تار د يارانې
 ضرور به قبلومه زندانونه زولنې
 هېڅوك مې پيدا نه كړ وفادار په دې نړۍ
 څوځلې تېر ايستلى په وعدو د زمانې
 د ستا قامت د سروې زه نښتر يم د غره
 غاښونه د ځلا كوي په شان د دردانې

*** *** ***

په بېره يې د ټولگيوالو له ويرې د تليفون بټن كېكارلې، پيغام يې واستوه.

خو شیبې وروسته ټنگ * ټنگ * ټنگ پیغام ورسید.

د پانې زړه لکه د تږي خړوب شوي، گلاب پانې وغورږیده،

تلیفون یې راوخیست، پیغام یې ولوست.

نو یې له ځانه سره فکر وکړ: یاره پدې شعرونو باندې څه نه کیږي، ترڅو به په

کنایو کې ورسره خبرې کوم، باید په تلیفون ورسره نېغ په نېغه خبرې وشي، نو هله

به مې د زړه براس ووځي، زړه یې په لیتارو کې ونغاړه، هوډ یې وکړ، چې په تلیفون

کې یې نمبر ډایل کړي، همداسې یې وکړل، خو ثانيې به لانه وې تېرې شوې، له

ځان سره یې فکر وکړ، ښه نو څه به ورسره وايي، بېرته یې په بیرې تلیفوني اړیکه

پرې کړه، هلته د زلمي تلیفون ته مېسکال ورغی، زلمي سمدستي تلیفون

راوڅېست، گوري، چې هماغه نا اشنا نمبر دی، بېرته یې تلیفون په جیب کې

کېښود او فکر یې وکړ، هسې به اشتها شوې وي، که یې له ما سره د خبرو نیت

درلودی، ضرور به یې تلیفون کړی وی.

پانې له ځانه سره وویل: راځه دا ځل بیا یو شاعرانه پیغام ورته ولېږه!

خو چې لږ غوندې لوڅ پیغام وي او سپینه خبره پکې شوې وي.

نو داسې یو څو بیتونه یې ولیکل:

زه د تا مینه ستا لیدل غواړمه

د عشق په لار د رسره تلل غواړمه

ډېرې خبرې په زړگي کې لرم

درته یې مخامخ ویل غواړمه

بس بې له تانه مې بل نه خوښیږي

له تانه ځان قربانول غواړم

*** **

اوکې بتن یې کېکارلو، پیغام یې ولېږه.

خو شیبې وروسته ټنگ ، ټنگ، پیغام ورسیده.

زلمي جیب ته لاس کړ، تلیفون یې راوڅېست، پورتنی شعر یې ولوست.

نو یې په زړه کې د مینې سپرغی راوتوکیدې، شک یې د یقین په لوري وخوځید.
نو یې دغه بیتونه ولیکل:

میننه ثواب دی، ترې انکار گناه دی
خوک، چې د چا کړي انتظار گناه دی
میننه کوم درسره پته گرانې
پدې وطن کې یې اظهار گناه دی

*** **

اوکې بتین یې کېکارلله، پیغام یې واستوه.
خو شیبې وروسته تنگ..... پیغام ورسیده.

پاڼه په بېړه کوتې ته ننوته، تلیفون یې له جیب راوخېست، پیغام یې ولوست،
موسکې شوه، له خان سره یې وویل: کار وشو اوس ورته تلیفون کوم، مخامخ خبرې
ورسره کوم، دا ځل یې بسم الله وویل، څه چې څه خدای وکړل!
د زلمي نمبر یې په تلیفون کې ډابل کړ، زنگ ورغی، زلمي جیب ته لاس کړ،
تلیفون یې سترگو ته ونيوه، گوري، هماغه نا اشنا نمبر دی، زړه نه زړه و، چې
خبرې ورسره وکړي او کنه، خو ویې ویل: یاره پدې شعرونو او مسېجونو باندې نور
سره ستړي شوو. ښه ده، چې خبرې ورسره وکړم، د تلیفون بتین یې کېکارلو.
سلام:

زلمي: وعليکم سلام

پاڼه: ښاغلی، زلمیه! پدې هیله، چې روغ به وې!
زلمي: شکر دی، زه ښه یم، تاسو څنگه یاست؟

پاڼه: د الله تعالی مهرباني ده، چې پر مونږ یې وکړه، لږ غوندې موسکې شوه.
د زلمي زړه په درازه شو، په واقعیت کې یې ومنله، چې جینۍ ده.

پاڼې بیا ورته وویل: ته ښه یې، زلمیه ژوند دې څنگه دی، له درسونو سره ښه یې؟
زلمي: هو، ښه یوو، بس ژوند دی، تېریږي.

پاڼه: یاره ډېر ظالم یې؟

زلمي: ولې؟ ولې؟ خدای مې دې نه کړي، ظالم؟

پاڼه : دا څو میاشتي دې راباندې د مسېجونو له لارې قهر تېر کړ، یو زنگ دې هم راته ونه واهه، چې مخامخ خبرې سره وکړو.

زلمی : نه، گراني ظالم مې دې خدای نه کړي، څنگه مې کړی وی، چې دې نا آشنا نمبر سره خبرې وکړم په خدای ماته ډېره مشکله وه.

پاڼه : ماته نه وه، مشکله ما دا دی زړه په لبتارو کې وتره، زنگ مې درته وکړ.

زلمی : بس، زه ځان ملامت بولم، تاته دې خدای اجر و نه درکړي! هههه!

پاڼه : زه کولی شم، چې تا ووينم.

زلمی هو ولې نه! خو زه یو څو پوښتنې لرم، هیله ده، ځواب یې کړي!

پاڼه : په دواړو سترگو، مهرباني!

زلمی : زما نمبر دې څنگه پیدا کړی، ته څوک یې او څه نومېږي؟

پاڼه : د تا نمبر مې ستا له خور څخه په واده کې اخیستی، هغه وخت چې ته د هغه دوستانو د واده کور ته رانوتې، ستا په څېره مې سترگې ولگیدې، نو مینه مې درسره پیدا شوه پانې ټوله تېره شوې کیسه ورته وکړه او په پای کې یې ورته د کورنۍ پته او د ځان په اړه بشپړ معلومات ورکړل.

زلمی : ښه خوشحاله شوم، زه پوی شوم، یوه ورځ مې خور راته ستا په هکله څه خبره کړې وه، اوس رایاده شوې. خو په هغې وخت کې ما پرې غوږ ونه گره وه، اوس راته پته ولگیده، خوښ شوم، چې په بشپړه مانا مې وپېژندې، ته چې زمونږ سره مینه کوي، زما زړه هم د کاني نه دی، زه هم درسره مینه کوم، سپیڅلې مینه خو ثواب لري.

پاڼه : هو! گرانه! مینه رښتیا ثواب لري، کیدای شي، چې کله کله زما او ستا ملاقات وشي؟

زلمی : هو! ولې نه، دا خو ډېره واره خبره ده، نور خدمت راته ښایه!

پاڼه : مننه د اوس لپاره دې په خدای سپارم، زه کورنۍ چارې لرم، بیا به بل وخت خبرې کوو، د خدای په امان!

زلمی : سمه ده، په مخه دې ښه، ښه ورځ ولري!

زلمی، چې کله ټیلیفوني اړیکه پرې کړه، په حیرانتیا کې ودرید، دیوال ته یې ډډه ووهله، نو له ځانه سره یې فکر وکړ، څومره ښکلي جملات یې کارول.

توا سمه له پوهنتون څخه فارغه شوېده، په خدای د بنایسته خبرو اترو یې ډېر خوند راکړ، که څه هم ژبه یې ډېره خواږه وه، څېره به یې څه ډول وي، کاش ژر مو سره لیدلې وای! په همدې چورت کې پاڅیده، د پوهنتون تر دروازې پورې یې د پانې بنایسته خبرې په زړه لکه ملغلرې راوړیدې، ټولگي ته ننوت، ټولگيوالو ته یې سلام ورواچوه، گوښه ځان ته کېناست، ځینو ملگرو پرې غږ وکړ.

زلمیه! پدې ټول کال کې مو دومره پرېشانه نه وې لیدلې، لکه همدا نن چې تغیر معلومېږي، رنگ د بیخي اوښتی دی!

زلمي په ځواب کې ورته وویل: زه د معدې تکلیف لرم، کله کله چې مې د معدې تکلیف زیات شي، نو په دماغو مې بوج راشي، نو سر مې بیا درد کوي، نن له هغې څخه پرېشانه یم، نور څه نشته.

یوه ټولگيوال یې ورته وویل: ښه خدای د شفا درکړي! ما ویل، نوره کومه ستونزه نه وي، درته پېښه شوي!

زلمي ورته وویل: له پوښتنې مومنه، خدای (ج) به مې ښه کړي، دعاگانې کوی! د زلمي په زړه او دماغ کې د پانې د مینې او عشق ژرندې په چورلیدو وې، د نن ورځې په درس باندې هېڅ ونه پوهید، ټوله ورځ یې د پانې د نه لیدلې ښکلا تصویرونه په بېلابېلو ډولونو سره د خیالي انځوگر په مرسته جوړول، ډېر یې د لیدلو ارمانې و، له ځانه سره به یې وویل: خدایه! کله به مو ملاقات کېږي!

همدغو چورتونو پسې اخیستی و. د پانې په ذهن کې هم د زلمي دنگه بنایسته ځواني په څپو وه، د کور په هر دیوال او هرلوبني کې به د زلمي ځواني ورته ښکاریده، کله به، چې د کور له چارو فارغه شوه، نو بیا یې زلمي ته تلیفون کوه او یا به یې د مینې او ښکلا ډک پیغام ورته استوه، د زلمي د عشق سمندر ورو ورو په مستی راتلو، د ملاقات لپاره یې ډېر تلوار و.

یوه ورځ همداسې راغله، چې له پانې سره یې ښوونځي ته د تلو په وخت کې په داسې مهال کې ولیدل، چې نورې همزولي هم ورسره وې، په تور کمیسونو کې له ورايه داسې ښکاریدې، لکه تورې بلبلې، چې د گلونو په سیل وتلې وي، پانې د نورو نجونو په څېر په مخ تورخادر راخور کړې و، د زلمي سره د تلیفون په لیکه وه او د ځان د پېژندگلوی په اړه یې معلومات ورکول، کله چې د زلمي خواته نجونې

نږدې شوې، پانې لږغوندي څادر له مخ لېرې کړې، زلمي ته يې وويل: همدغه يم، چې په څادر کې نيم کين درگورم، زلمي ورته وويل:

ومي ليدې، ماشالله وياړ پدې ځوانۍ او تورو گورگورو سترگو، پدې خو دې په خدای د مسلمان لورې زما د زړه ستنې ولږزولې، زلمي ناڅاپه يو سوړ اسويلی وکين، بې واکه يې وويل:

خدایه، تا هم عجيبې زورورې بنکلاوې پيدا کړې، چې د انسانانو زړونه د مقناطيس په شان له ځانه سره کارې.

تليفون يې له لاس ولويد اړيکه يې پرې شوه، کله يې چې تليفون راوخپست، نو د قبلې په لور يې سترگې واړولې، گوري، چې پاڼه له نورو همزولو سره د کور په لوري راهي ده، خو پاڼه په ټولو کې دنګه او په منظمو قدمونو چابکه د نجونو سرته روانه وه، داسې بنکاریده، لکه د تورو زانو د کتار اميره چې وي، زلمي له ځان سره په فکرونو خيالونو کې ډوب روان شو، حالات يې ورځ په ورځ په خرابيدو شول، د عشق سپرغۍ يې په سينه کې د مينې توند باد لاهم بلې کړې، بالاخره دغو سپرغيو د غم لمبې وکړې، په زړه او وجود کې يې په خواريدو شوې، د پوهنتون له درسونو سره يې علاقه کمه شوه، ډېر وخت يې په غيرحاضری پيل وکړ، د پانې سره يې زړه د مينې په تار وتره، د دوی ترمنځ د عشق او مينې سلسله پسې وغځیده، مخامخ لیده کاته، تليفوني خبرو يې دوام پيدا کړ، هره ورځ به يې د پانې د دیدن شيبې شمارلې، زلمي د وخت په تېریدو سره د پانې په مينه کې دې حد ته ورسید، چې د زړه درد د کراریدو د غمونو او پریشانيو د کمیدو له امله يې د کلیوالو ځوانانو سره هغه د چا په خبره مازدیګر مهال د چرسو سپګرتي په وهلو هم پيل وکړ.

په همدې به يې د پانې غم مشعولوه. پاڼه هم د زلمي په غم داسې زېره شوه، لکه خزان وهلې د گل پاڼه. کله کله به يې مور ورته ويل: پانې شونډې دې وچې، رنگ دې زېر غوندي شو، جينۍ ناروغه يې، که بله څه خبره ده، څه ستونزه درته پېښه شوېده؟ که، چېرې ناروغه وې، پلار ته به د ووايم، چې ډاکټر ته دې بوځي؟ گني هسې عبس چورتونه مه وهه!

پاڼه: نه مورې! ناروغه نه يم، هسې داسې بنکارم، څه ستونزه نشته، خامخا انسان دی، کله کله يې رنگ تغیر کوي.

نور د پانې په زړه کې د عشق او مینې اور په غورسکو غورسکو بلیدو، هره شېبه یې د زلمی خېره په ذهن کې په تاویدو وه، پرته له زلمی ورته کور او کلی سور اور گرځیدلی و. زلمی به وخت نا وخت پوهنتون ته ورتلو، خو د کلیوالو ځوانانو سره یې ناسته پاسته ډېره شوې وه، پدې خاطر چې هغوی سره به یې نېشې او تماشې کولې په همدې به یې غمونه غلتول. زلمی نور په عشق کې د جنون تر سرحده رسیدلی و. کور، کلی او پوهنتون هر څه ورته پردي وو، یواځې یې د پانې سره د ژوند هره شېبه تړلې وه. پانې هم د ژوند هره شېبه د بېلتانه د ازغو په بستر تېره وله. د پانې په زړه او وجود ورځ تربلې د عشق تبه په زیاتیدو شوه، پلار او مور یې پرې شکمن شول، چې د لور یې ورځې تر بلې حالات خرابېږي.

نو مور او پلار به یې ویل: کیدای شي، خپل راتلونکي ته زړه خوري، نو ښه به وي، چې د نمزادې غم یې وکړو، همداسې یې وکړل، پرته له دې، چې د پانې سره سلا وکړي یوه دوست ته یې واده کړه، کله چې پانې په خپله واده توب خبره شوه، بې واکه یې چیغې کړې، خپل مخ یې په دواړو لاسونو وواهه، په زړه یې لاهم د غم لېوانو پنجې بنځې کړې، له ځانه سره یې وویل: دا انصاف دی! دا څه وشول، خدایه دا دې پښتنو بدبختي ۵!

هلته زلمی د پانې په واده خبر شو، لایې هم د جنون څپو وجود ولرزاوه.

د پانې په زړه د زلمی د عشق او مینې له امله د غم خپسې ناستې وې. زلمی د وخت په تېریدو سره دې حال ته ورسیده، چې د کلیوالو نشه یانو او لاره وهونکو سره یې مخه شوه، پوهنتون ترې پاتې شو.

د پانې غم په سر واخېست، په هر ډول ټولنیزو فسادونو کې ښکېل شو. کله کله به یې د پانې ځواني سترگو ته ودریده، نو د واده خبره به وریاد شوه، له ځانه سره به یې ویل: هېڅ امکان نلري، چې د پانې ډولۍ پورته شي.

هلته به دا کار کیږي، چې په ما تورې خاورې امبارشي، که، چېرې مې ډېره بې وسي شي، نو حتمي به ځان وژنه کوم، زلمی پدې چورتونو کې ډوب او سرگردان گرځیده، د شپې او ورځې به د وسله والو غلو سره د لویو لارو پرسر ولاړ و او مسافر به یې شوکول. یوه شپه یې په یوه وسله واله غلا کې له ملگرو سره یو ځای دوه مسافر هغه مهال ووژل، چې د پیسو د نه ورکولو له امله یې ورسره شخړه راغله، له

پېښې وروسته سمدستي امنيتي ځواکونه سيمې ته ورسيدل. دوی د پېښې سيمه لا نه وه، خوشي کړې، چې د امنيتي ځواکونو تر محاصرې لاندې راغلل. زلمی او نور ملگري يې ونيول شول، په بند کې د څه وخت له تېريدو وروسته زلمي په يوه ورځ دوه مرگوني زېري ترلاسه کړل، يوې خوا پرې د پانې د ډولۍ د پورته کولو غږ وشو او له بلې خوا د بې وزله مسافرو د وژنې په قضيه کې ورته د محکمې له لوري د اعدام سزا واورول شوه. نو زلمي د زندان ديوال ته ډډه ووهله، له ځان سره يې په تت غږ دغه پښتني لنډۍ زمزمه کړه!

که غم له غمه شرميدلی

په ما به نه راتلی جوړه جوړه غمونه

ادبي ټولگي

د (روحاني) په ویر کې

هر مازدیگر به چې کله له خپلې دندې څخه کورته راغلم، نو د معمول په څېر به مې غوښتل، چې د باندې په شنه جوس کې چکر وواهم، ترخولې مې روح او دماغو ته تسکین پیدا شي، ځکه ټوله ورځ پدې اخته وو، چې په دې غم لړلي پېښه کې څومره د سر او مال زیانونه او په هغه کې څومره... بس همدا ویرونه دي، مونږ هڅه کوو، چې د خپلې رسنۍ د خپراوي لپاره ریښتوني موثق او په توازن ولاړ خبرونه پیدا کړو، دغه ورځ ډېر ناوخت ؤ، ما بنام مخ په خوریدو و، تیاره غوندې وه، شفق د غرونو په څوکو کې نه ترسترگو کیده، خپله لمنه یې د شپې له شره ټوله کړې وه، خوبیا مې هم د عادت له مخې تلوسه وه، چې له کوره ژر ووځم، د کورڅخه د وتلو پرمهال مې له جیب څخه راډیولرونکی تلیفون راوخپست، غوږگۍ مې ورواچوله، بې بې سي راډیو مې ونيوله، اورم، چې خپلواک ساپي په ژرغوني اواز سره دا خبریېل کړي:

(بې بې سي په ډیرې خواشینۍ سره د خپل خبریال عبدالصمد روحاني د وژنې خبرخپره وي، چې ... په دې وخت کې عجیبه حالت راباندې راغی او تلیفون مې له لاس ولوید، یو سوپا سوبلی مې له خولې وکېښ، له ځان سره لکه ملنگ لیونی ودریدم اوفکر مې وکړ، ظالمانو داسې څوک کوي؟! اڅېر دغه ځوانیمرگ څه کړي وو. یوازې مو پدې وواژه، چې له حقیقتونو یې پرده پورته کوله او یا یې د کړیدلي ولس غږ تر نړۍ رسوه، تاسو زما خبره واورئ! که په دې مو وژلی وي، چې حقیقت باید روښانه نه شي په یاد ولرئ، چې ستاسو بدې کړنې به ټولې نړۍ ته روښانه کيږي او د روحاني روحانیت به لانورې غزونې وکړي. د حقیقتونو او واقعیتونو د برېښلولو لپړۍ به دوام پیدا کړي.

او تاسې د عظیم جنایت سرته رسوونکي به د نړۍ د هر وگړي په وړاندې شرخوټوونکي، بشر وژونکي او رټلي څیرې وپېژندل شی.

او بیا به مو د خدای (ج) د ځمکې پرمخ د استوگنې ځای نه وي او ټوله بشري ټولنه به ستاسو د ورکیدو او له منځه وړو هڅې پیل کړي. ځکه تاسو د حقیقت او انسانیت دښمنانان یاست.

راځی، د وینو پرځای خولې توی کړو

پورتني عنوان د يوه سپين روبي د خولې خبره ده، چې په يوه پراخه ناسته کې يې د سيمې خلکو ته د خپلې وينا پر مهال کړې وه، هغه مهال چې ما دا خبره واوریده، پر ما يې ډېره ژوره اغېزه وکړه او د فکر په ټال پورې تړلو تنابونو ته مې ماشومانه لاسونه ورواچول او زنگيدل مې پيل کړل، زما د عمر سره سم د همزولي جنگ بېلابېلې صحنې مې سترگو ته ودریدې. د خپل هېواد په کنډکپرو مې زړه وسوزیده، خپل مظلوم ولس ته مې په سترگو کې غټې غټې رڼې اوښکې په څپو شوې او د گريوانه په لوري لکه سپين ورکي په ټوپونو شوې. هماغه شېبه د پياوړي شاعر پير محمد (کاروان) د غزل دغه بيت رايا د شو:

د غم لېوانو مې د زړه په ورشو برید کړی دی

د اوښکو وري د بڼو شپول ته په تړپکو راځی

کله مې چې دغه بيت له ځانه سره په ډېره تنه توگه د شونډو په سرونو زمزمه کوه، په فکر کې مې گڼ شمېر د وير او ماتم انځورونه يو په بل پسې لکه د تلویزيون په پرده تېریدل، زه له خپله ځانه وتی وم، د خپل وجود يوغړی مې هم په اختيار کې نه ؤ، څو لسيزې شاته ولاړم، د خپل همزولي جنگ د زوکړې ورځ مې رايا ده کړه، بالاخبره خپلې خاورې او ولس ته لاس په دعا شوم: (خدای ج) دې نور مونږ د جنگ له تورې او وژونکې بلا خلاص کړي! خدايه! ته د جنگ لړۍ هغه چاته وروغځوي، چې پر مونږ يې لورولې ده.

له دعا وروسته مې د عقل او شعور پر هغو خاوندانو غږ وکړ، چې دا مهال يې لاهم د وژونکي او تورمخي جنگ لمنه نيولې، غواړي، چې خپل غولی په بارودو، مردکيو لا نور هم ويجاړ کړي، غواړي، چې خپل سکه وروڼه ووژني، غواړي، چې خپل بچيان يتيمان کړي، غواړي، چې خپله خور بوره اومور کونډه کړي. دوی ته مې د هغه سپين روبي خبره د فکرکولو په بهير کې ورمخې ته کړه، ورته ومې ويل:

(راځی، نور د وینو پرځای خولې توی کړو!). ځکه د وينې توييدل له وير او برباديو پرته مونږ ته نورڅه نه راکوي، د خولو تويول مونږ او تاسو ته نيکمرغي او هوساينه رابښي، راځی، نور توبه کړو! د ښه ژوند د تېریدو لپاره يوه نوې لاره غوره کړو، کومه، چې د سولې، ورورۍ او تلپاتې خوبۍ سبب کېږي. په دې خاوره او ولس زړه وسوزو، د مينې او خواخوږۍ په دستمالونو د يتيمانو اوښکې ورپاکې کړو، د خپل هېواد وران بنسټونه ورغوو او په پرهر او ژوبلو زورونو د ټکور پټۍ ولگوو.

اختريزه ډالی

هغې سره په لاس کې یو شین غونډې ټوکر و. په گړندیو گامونو روان و. ناڅاپه په لاره کې ورباندې د گاونډي زوی پېښ شو، له روغې وروسته یې ترې وپوښتل: گرانه! څنگه داسې ساه نیولی او چابک روان یې، خیر خوبه وي؟ تورجان ورته وویل:

هو خیرت دی، هغې پورې خړې دښتې ته ځم، هلته څه کارلرم. ایمل ورته وویل: عجیب سړی یې، دا د اختر شپې او ورځې وگوره، زمونږ او ستا په څېر ماشومان د ځان او نورو ملگرو او د کورنۍ د غړو لپاره بېلا بېلې تخفې او توکي اخلي، تا یوازې شین ټوکر په لاس کې اخیستی، د خړې دښتې په لور روان یې، تورجان چې کله دا خبرې واوریدې، څو شیبې یې د ده د خبرو په غبرگون کې د ده په تېر کې سترگې خښې کړې او وروسته یې یو سوږ اسویلی وکښ، ایمل ته یې سترگې ور پورته کړې او ورته وېی وویل:

اوس به رښتیا درته ووايم، مور مې په ښار کې هگۍ پلورلې وې او هغه څو روپۍ یې چې د تورکتان ټيکري په پيڅکه پورې تړلې وې، ماته یې راکړې او راته وېی وویل: زويه! دغه پیسې واخله، په ښار کې یو متر شین رنگه غونډې ټوکر پرې واخله، همداسې مې وکړل، کله مې چې کورته راوړ، مور مې تیار په ستن کې تار اچولی و او په چاودو گوتو کې یې ستن ونېوله او له لږ ځنډ وروسته یې ترې جنډا جوړه کړه او راته وېی وویل:

چې دا اختريزه ډالی به د خپل پلار قبر ته یوسي او پر لکړه به یې ور وټومبې اوس دا دی، د خپل پلار د قبر په لوري ځم، پر مزار یې د ولاړو لکړو څخه زړې څیرې ویرې لېتارې لېرې کوم او پرځای یې دغه نوي جنډا ورتومبم، ځکه د اختر په شپه او ورځ کې زما په څېر ډېر ماشومان د تېرو څو لسيزو راهيسې ترننه پورې په هر وړوکي او لوی اختر کې د خپلو پلرونو پرنويو قبرونو باندې پرلکړو جنډې ورتومبې.

خو زه نه پوهېږم، ترکومه به د وير، ماتم او د وژنې دغه سلسله روانه وي او ترڅو پورې به زمونږ همزولي ماشومان په اخترونو کې د خپلو پلرونو قبرونو ته اختريزې ډالی ور وړي. ایمل له دې خبرو سره په سترگو کې رښې اوبښکې په څپو شوې، همداسې ترې روان شو. تورجان هم د خپل پلار د قبر په لوري گړندي گامونه واخېستل.

زرگرې سترگې

ته هم عجيبه بڼکلايي، کله له غوسې څخه تکه سره شې او کله بيا کت کت په خندا شې، ستا فطرت بل شان دی. له نورو فطرتونو سره بالا ډېر فرق لري، ته د لوړ ذوق څښتنه يې، تاته په دې ماحول کې هره بڼکلا د خپل غرور له وجې بدرنگه بڼکاري، تا په هيچا سترگې نه خواږېږي، تا ډېر زوړونه ليلام کړل او ځينې دې د خپل مغرور حسن د تعظيم او اطاعت په خاطر دومره سخت و تراشل، چې د وينسته په څېر دې نري کړل او د عمر تر وروستۍ شيبې پورې به ستا په پلوی ولاړ وي. اوس ته ووايه! اې سترې او نازولې بڼکلا! زما د زړه غمی دې په خپلو زرگرو سترگو غلا کړی او غواړې، چې د نورو زړونو په څېر زما زړه هم و تراشي او د تل لپاره يې د ځان غلام کړې.

زه د خپل غلا شوي زړه په موندلو پسې په دې ویر او لوی بيابان کې سر یم او هڅه کوم، چې پیدا يې کړم، ته د مهربانۍ له مخې راته په لمړينو وړانگو هغه لاره په غشو ووله، چې ستا تر دار درغلي ده. ته زما دا ویرلړلی حالت نه وينې؟ لکه د خزان ترخو سيليو ځپلی بلبل چې پر ستونې يې د غم خپسه ناسته وي او پت په سينه کې د گلو سندرې بولي؛ خو گوره له دغې حالت څخه به ضرور وځم. وخت به راشي، بيا به د سندرمار بلبل په څېر په خواږه ژبه وياند شم، د درد او له حکمته ډکه ژبه خدای راکړې، بيا به وکولای شم، چې ستا له ناکردو نه ټوله زمانه خبره کړم، خو چې پام دې وي لږه پښه نيولې شه! دا د حکمته ډک شعر واوره!

زما د زړه غمی، دې غلا کړ، په دا دوو سترگو زرگرو هسې نه چې يې وپلورې، د چړو په سوداگرو ستا د غم ږلۍ وريږي، پانې توی شوې د گورگورو زه به زړه ټکورومه، په ټپو او په سنډرو لږ د شونډو خيرات ورکړه، خير شي په مسافرو

انځوريزې نښې

ژوند تېریدونکی دی، ډېر ارمانجن زورونه د خاورو تل ته ولويدل، په ډېرو سپيڅلو ارمانونو خاورې دلۍ شوې، زه چې کله سهار وختي د خپل معبود عبادت کوم، زمونږ د کلي ترڅنگ په هديره کې پر قبرونو ولاړو لکړو ته مې ډير ځلې وريام وي، سپين او سره ټوکران په ويرجنو اوبنکو لړلي دستمالونه پاسنی شمال ورو ورو رپوي. خو په ځينو لکړو پورې ټومبلي ټوکران او هغه زرین گلدار دستمالونه چې پرهر وژلو معشوقو د خپلو مینو د قبرونو پر لکړو ټومبلي، د باد او باران له امله څېرې او لېټارې لېټارې بنکاري. زما په اند په دغو قبرونو به هرو مرو څو لسيزې اوبنتې وي.

زه د خپل خیال پلوه په درشل کې، د پورتنی نظر لید څخه په الهام اخیستنې سره هره ورځ د بېلابېلو تصویرونو شاهد وم، فکرکوم، چې یو وخت به مونږهم دغې حالت ته ورسېږو. په دې تنگه نړۍ کې به د تل لپاره دمه جوړه کړو. خو یوه خبره چې ما ډېر زوروي، هغه دا ده، زما د زوکړې سره سم یو بريالي انځورگر په خپلو مهینو گوتو زما د زړه په مخامخ دیوال په لوړ هنر سره یو بنکلی حیرانوونکی انځور کښلی، چې تل یې ماته په ژوند کې مینه، حوصله ډاډگېرنه او داسې څه راکړي، چې زما د ژوند د خوشحالی سبب شوي. هو! زه په دې نه ویریرم، چې زما د وجود هر غړی به خاورې شي، وېره او د زړه درد په دې راسره مل دی، چې هغه زما همزولی انځور به هم وران شي. زه د ژوند په هر وزگار پړاو کې هره شېبه د محبوب لپاره په سجده يم او د ده مینه مې په رگ رگ کې د وینې په شان په څپو ده.

زه له محبوب سره خپله اسلامي، انساني خواخوږي څرگنده وم او ژمنه کوم، چې ترخپله وسه پورې به انځوريزې نښې د هغې راتلونکي ورځې پورې وساتم، چې خلک ورته سخته وپروونکې ورځ وايي، خو زه نه پوهیږم، چې زما محبوب به خپل سپيڅلی مسولیت ادا کړي؟! زما د قبر په ولاړو لکړو به گلدار دستمالونه، رنگین ټوکران ځورند کړي؟! دا هغه پوښتنې دي، چې یواځې یواځې دی ورته ځواب ویلی شي او بس.

(لته!!!)

ته د مدنیت په مانا نه پوهیږي، ته په یوه داسې ویرونکي محل کې اوسېږي، چې هلته ډېر کم انسانان د مجبورې ورځې استوګنه کوي. تاته ژوند ارزښت نه لري. کاش، ته د خواره ژوندانه له بېلابېلو نعمتونو خبر او په ارزښتونو یې په سمه توګه پوهیدلی وای!

کاش! تا زما سره د یو څو شیبو پورې د مینې او انساني خواخوږۍ په تېرناسته کړي وای! ترڅو ما درته د مینې ورورۍ او د متمدن ژوند اړخونه روښانه کړي وای! تاته مې د زړه سره تړلې څو هغه سندریزې ټیپې زمزمه کړې وای، چې دا مهال پرې پښتنې تاریخ ځلیدونکې ښکاري او پښتانه زلمي ترې د سنگرونو په ګرمولو کې کار اخلي او پېغلې ترې د شجاعت او اتلوالۍ زده کړه کوي.

ته د خپل ټاټوبي د هغه ویاړمنو مانوي هستیو عبرت واخله، چې دا مهال د نړۍ مشهور نواب او کارپوهان د دوی فکري او عقلي تخلیق څخه استفاده کوي. ته که هر څو پدې خور شوي تورتم کې اوسېږي، بې لدې چې د جهالت نړۍ به پر تا اباده وي، نور هېڅ ګټه پرته له شره چا ته نه شي رسولی.

خوزه تاته یوه وروستی مشوره درکوم، هغه خبرې او فکر له مغزو لرې کړه، کوم چې د ټولې نړۍ انسانانو ته ترې شر رسیږي او د بدبختیو په سیند لاهو کیږي، ته د یوه نوي فکر او نوي لازې په لته کې شه، د خپلو پلرونو او نیکونو تګ لوری تعقیب کړه. ترڅو موجوده نړۍ تاته د سوال او همکارۍ لاس دراوږد کړي.

ماشومتوب

هره شپه به چې پر کټ ځملاستم، سترگې به مې پټې کړې، غوښتل به مې، چې ویده شم، خو که هرڅو به په کټ کې لټ په لټ واوښتم، بیا هم خوب نه راته، سترگې به مې کله پټولې او کله به مې غړولې، ځکه چې خوب رانه لکه یاغي اس له قبضې وتی و، کله به مې چې هیله نېله شوه، نو شینکي اسمان ته به مې ځیر ځیر وکتل، سپوږمۍ به مې په سر ولاړه وه، سپین ستوري به ترې چاپېره وو، بس په همدې ننداره کې مشغول وم، سپوږمۍ خپله وړانگینه موسکا د نوي پېغلتوب په جامه کې د ستورو په زرينو لمنو شیندلې، بیا به مې چې ستورو ته وکتل، هغوی هم د خوړلن لطافت سره سم په خپله مهینه جلوه پېغله سپوږمۍ لمانځله، ځکه چې دوی پرسپوږمۍ مین وو. خو داسې مین، چې ترخپله وسه پورې یې د خپلې سپیڅلې مینې سپیناوی دومره په لوړه کچه کوه، چې توا د سپوږمۍ په لمن اورلگیدلی دی. له نازه ډکه نڅا یې کوله، په مسلسلله توګه یو په بل پسې روان وو، سپوږمۍ کټه مټه زموږ د کلي د ناوې په ځیر چې په مستانه پېغلتوب کې له ډیرغرور نه غریو نیولې ناسته وي، پېغلې او پېغلوتې ترې چاپېره اتن کوي او لپې لپې پرې د شکرانې خواږه اچوي، دا دي د ماشومتوب تېرې خاطرې مې په زړه کې په پرلپسې ډول د ویر ساندي زېږوي. خو افسوس اوس ما د ژوند یو بل پړاو پیل کړی دی. که هرڅو ګوډیاني لوبوم او د شګو کوټنې جوړوم، که د شنه اسمان پېغله سپوږمۍ ناوې بولم، که ستوري راته هرڅو د نورڅنې غورځوي، خو د کلي ماشومان مې خپل همزولی نه بولي، په خپل کتار کې مې نه پرېږدي او په لوبو کې د ګډون حق نه راکوي. خو ارمان ارمان دی، چې بېرته په طبیعي ډول یو ځل بیا ماشوم شوی وای.

د نور شاه نوراني پېژندګلوي

بناغلي نور شاه نوراني د خوست ولايت د اسمعيل خېلو او مندوزيو ولسوالۍ د حيدر خېلو د قوم د ترخېلو په کلي کې د مرحوم خدای بښلي زاهد شاه په درانه او دینداره کورنۍ کې په ۱۳۵۷ هـ ل کال کې نړۍ ته سترګې پرانېستي، نوراني لومړنۍ زده کړې د ګاونډي هیواد پاکستان د میرانشاه په تبۍ کېمپ کې د مهاجرینو نړیوالې کمېشنرۍ په ښوونځي کې ترسره کړې له هغې وروسته یې منځنۍ زده کړې د میرانشاه د ډنډو په سیمه کې په الفتح لیسې کې ترسره کړې. په هیواد کې د مجاهدینو د اسلامي انقلاب له بریالیتوب وروسته په ۱۳۷۲ هـ ل کې خپل ټاټوبي ته راستون شو. د کورنیو بوختیاوو او د خواری او مزدورۍ له امله یې د زده کړو بهیر یو څه ټاکنی شو. له څه مودې وروسته یې د حیدرخېلو محمد صدیق روهي ښوونځی ولوست او د دوولسم ټولګي څخه په ۱۳۸۲ کال کې بریالی شو. د ژورنالېستیکو او فرهنگي بوختیاوو ترڅنګ یې هڅه کوله، چې لاهم لوړو زده کړو ته لاره بیا مومي، هغه چې په ۱۳۸۵ کال کې د عبدالله خان تڼي عالی دارالمعلمین په ادبیاتو پوهنځي کې شامل او په ۱۳۸۸ کال کې په ښه درجه ترې بریالی شو. بناغلي نوراني لاهم د خپل نیمګړي ارمان د بشپړیدو په حال کې و، چې په ۱۳۹۲ کال کې یې د شیخ زاید پوهنتون د پښتو ادبیاتو د شپې پوهنځي ته ازموینه ورکړه، چې په ۱۳۹۵ کال کې ترې فارغ شو.

بناغلي نوراني د کمپیوټر او انګلیسی په برخه کې هم لنډمهالي کورسونه لوستي. او د دې ترڅنګ یې د ژورنالېزم په برخه کې اوږدمهالي او لنډمهالي روزنیز کورسونه لوستلي دي.

د نوراني هنري، ادبي ژوند او هڅې

بناغلي نوراني د هجرت په دیار کې له شعرلوستولو سره مینه لرله، کله کله به یې د سهار له مخې په بنوونځي کې له خپلو ټولگيوالو سره یو ځای په اسمبلۍ کې ترانې زمزمه کولې له ماشومتوب یې د شعر ویلو سره مینه لرله. په هېواد کې د مجاهدينو د اسلامي انقلاب له برياليتوب وروسته له خپلې کورنۍ سره یو ځای خپل پلارني ټاټوبي ته راستون شو.

دا مهال چې یو څه زلمکی غونډې شو، نو د شعرونو په لیکلو او لوستلو یې پیل وکړ، د خوست د بېلا بېلو سیمو تنکیو ځوانانو شاعرانو سره یې پیژندگوي پیدا شوه وخت ناوخت به یې د شاعرانو ملگرو سره ادبي بنډارونه جوړول، نو په ۱۳۷۶ کال کې د دوی شاعران ملگري پدې وتوانیدل، چې د استقلال ادبي ټولنې په نوم یو ادبي نهاد رامنځ ته کړي، بناغلي نوراني د دغه ټولنې د موسسینو له ډلې شمیرل کېږي.

دا مهال د بناغلي نوراني فعالیتونه ورځ تر بلې مخ په ډیریدو و په سیمه او هېواد کې یې په بېلا بېلو ادبي غونډو او محفلونو کې برخه اخیستي، لیکنې او شعرونه یې د کوزې پښتونخواه پېښور، مرکز کابل او نورو ولایتونو کې د خپريدونکو ورځپاڼو او مجلو څخه نشریدل، چې د بېلگې توگه په هېواد، انیس، شریعت، سهار او وحدت ورځپاڼې، سپوږمۍ، هیله، تعاون، وطن، کندهار او بنکلا مجلې یادولی شو.

نوراني په خوست کې د هیلې مجلې استازی او د خوست مجلې سره راپورته په توگه کار کوه، د ادبي بنډارونو او ناستو پاستو او مطالعې سره د نوراني شعر په تخنیکي او معنوي لحاظ ورځې تر بلې د څومره والي او څرنگوالي له پلوه مخ په ښه کیدو و، داسې وخت را ورسیده، چې نوراني د ښه شعر د لیکلو له امله په خوست کې د ځوان سرلاري شاعر په توگه شهرت ترلاسه کړ، هغه مهال استاد محمد اسماعیل یون، استاد عبدالغفور لیوال، استاد لال پاچا ازمن او استاد امیرجان احمدزي د ده پر شعریت په رسنیو او مجلو کې لیکنې او ویناوې خپرې کړې، دی یې د خوست ځوان فرهنگي کهول د سرلاري شاعر په توگه معرفي کړ.

بناغلي نوراني ۱۳۷۷ کال په اوږدو کې د استقلال ادبي ټولنې مرستيال وټاکل شو. د نورو ملگرو سره يې يو ځای هڅه وکړه، چې د خوستيو ځوانو شاعرانو گډه شعري ټولگه چاپ کړي، نو يې د (د سندرو اربکي) په نوم گډه شعري ټولگه د چاپ په گانه وپسلله، له هغې وروسته د (خوستيو ژبنيو نارې دي) په نوم گډه شعري جونگ هم چاپ شو.

هغه مهال د بناغلي نوراني شعرونو په لره او بره پښتونخواه کې زيات شهرت ترلاسه کړ. په هره ادبي ناسته محفل کې به د شعر ويلو پرمهال د خلکو له زيات تشويق او ولولو سره مخ کيدلو د ده د شعر مهمه ځانگړنه دا ده، چې نوراني شعر په ساده او روان انداز کې ليکي، خو نوي کليوالي تصويرونه او اصطلاح گانې پکې زياتې کاروي. همدا دليل دی، چې شعرونه يې له نويته ډک دي او زيات مينه وال لري. په شعر کې يې مينه ارمان عاطفه او ټولنيز دردونه خوندي دي. د ټولنې ټولو ناخوالو او ستونزو ته يې اشاره کړېده.

د نوراني د شعرونو شمېر ۳۰۰۰ زرو ته رسيږي په ۱۳۷۲ کال کې يې د شعرونو، لنډو کيسو، ادبي ټوټو، ادبي ليکنو او د زلميو شاعرانو پر کتابونو د سريزو په ليکلو پيل کړی. په ۱۳۸۸ هجري لمريز کال کې يې (تا خو ويل، چې زه به نښه درکړم) تردې نامه لاندې يوه شعري ټولگه حيدر خېل ادبي بهير ۱۵۰۰ ټوکو په شمير خپره کړېده. نوراني دا مهال دوه ناچاپ شوي اثار لري، چې له (له بېله تر سياسته)، د شعرونو نا چاپ ټولگه او درېيم يې هم همدغه اثر (په لپه کې سپرغی) چې اوس مو په لاس کې دی. د نوراني د شعرونو د ليکلو ترڅنگ يو شمير ادبي ټوټې، لنډې کيسې، سياسي او ټولنيزې ليکنې په چاپي رسنيو کې هم خپرې شوې دي. د نوراني چاپ شوی کتاب د خوست ښار په کتاب پلورنځيو کې نه موندل کيږي. مينه وال يې لاهم هيله لري، چې د بيا ځل لپاره چاپ شي او د دوی ترگوتو ورو رسيږي.

د نوراني ژورنالېستیک ژوند او کړنې

د طالبانو د واکمنۍ د راپرځیدو وروسته نوراني د یوې خپلواکې مجلې [سمون] په نوم مرستیال شو. په ۱۳۸۱ کال کې د خوست ولایت په اطلاعاتو او فرهنگ ریاست کې د باختر اژانس مدیریت اړوند په خدمتي ډول د خبریال په توګه په فعالیت پیل وکړ. په ۱۳۸۳ کال کې یې د خوست مجلې د مرستیال په توګه رسمي دنده واخېسته، چې د مجلې پر چارو سربېره به یې د باختر اژانس مسول په صفت هم دنده ترسره کوله، له دوه کلن څنډ وروسته یې د باختر اژانس په پوست کې رسمي منظوري واخېسته او پدې موقعه یې د افغانستان ملي راډیو تلویزیون سره هم له خوست څخه د خبریال او د خپلواکې اوونیزې (سباوون زیري) په نوم د هغې سره د مهتمم په توګه دندې پرمخ وړې، په ۱۳۸۴ هجري لمريز کال کې خوست تلویزیون تازه په نشراتو پیل وکړ، ښاغلي نوراني د خپلې وړتیا او ځیرکتیا له مخې خوست تلویزیون ته د کارکولو لپاره ورمعرفي شو، چې درې کاله د خبري څانګې مشري یې په غاړه واخېسته، له هغې وروسته په تلویزیون کې د ادبي اوسياسي خپرونو مسول شو د ۱۳۹۱ کال پورې یې د خبري سروېس ویاند، خبریال او پروډیوسر په توګه دندې پرمخ وړې دي. ښاغلي نوراني د ځواني انرژۍ او وړتیا له مخې د یادو دندو ترڅنګ په ۱۳۸۶ کال کې د چین نړیوال خبري اژانس شینخوا په ۱۳۸۷ کال کې د الجزیرې تلویزیون د انګلیسي څانګې سره د جنوب ختیځو ولایتونو لپاره د خبریال په توګه دندې ترسره کړيدي، چې څلور کاله یې یادې دندې پرمخ وړې دي. همداراز یې د اروپایي فوټو ایجنسۍ سره د فوټوګرافر او د تمدن تلویزیون سره د خبریال په توګه د جنوب ختیځو ولایتونو څخه د رپوټ ورکولو په برخه کې د خبریال په توګه دوامداره همکاري کړېده، ښاغلي نوراني نه یوازې د یو ښه خبریال په توګه نیک شهرت ترلاسه کړی، بلکې دی د ښه غږ او خواږې حنجرې څښتن دی. د ژبې له پلوه ښه فصاحت او بلاغت لري، له همدې امله یې خوست ولایت ته دوه ځلې د پخواني ولسمشر حامد کرزي راتګ، د وزیرانو او بهرنیو سفیرانو د راتلو په ویاړ جوړ شوو مراسمو، سترو قومي او سیاسي غونډو د لویو پروژو د پرانیستې د مراسمو د ویاندو یې چارې پرمخ وړې دي.

نوراني د ژورنالېزم په ډگر کې په خپله بڼه عکاس او کمره مين پاتې شوی، له اکثره پېښو او غونډو يې په خپله عکاسي کړې او بيا د رپوټ په بڼه له تلویزيونونو خپرې کړې دي. نوراني د بڼه شعر ليکنې په څير د رپوټ په ليکلو کې هم ځانگړې مهارت لري، اکثر پيچلي او د نويو موضوعاتو څخه به نوراني رپوټونه جوړول.

نوراني د حقيقي ژورنالېزم د ترسره کيدو او د خپل اصلي مسوليت د اداکولو په خاطر د اکثره پېښو او مراسمو څخه د خبري پوښتنې لپاره د خلکو د ژوند د څرنګوالي او ستونزو د معلومولو په خاطر د خوست ولايت اړوند لرې پرتو ولسواليو، ګاونډيو ولايتونو ته د پروگرامونو د جوړيدو په خاطر سفرونه کړي او د خلکو غوښتنې او ستونزې يې د ځانگړو پروگرامونو او رپوټونو له لارې خپرې کړې دي. خلکو او چارواکو ته يې حقيقي معلومات رسولي دي.

نوراني په خوست تلویزيون کې د [زرغون ټال] په نوم ادبي خپرونه درې کاله پرمخ وړې ده، چې پدې خپرونه کې به د خوستيو شاعرانو سره مرکې د نوموتو شاعرانو په ژوند د ادبي خوځښتونو او نوښتونو همداشان د ادبي ژانرونو په اړه بحث کيدو. دغې خپرونې زرګونه ليدونکي لرل، ځکه نوراني د خپلې ادبي تجربې او وړتيا له مخې د خپرونې ځولۍ په بنایسته توګو رنگينه وله، د همدې خپرونې له لارې نوراني نه يوازې رسنيز مسوليت سرته رسولي، بلکې د پښتو ادب د چوپړ لپاره يې هم زيار ايستلی دی.

په خوست تلویزيون کې د سياسي خپرونې: پدې پروگرام کې به قومي مشران، سياسي شنونکي ميلمه کيدل او د سيمې هېواد په روانو سياسي کشمکشونو او امنيت، بيارغونه، سوله او پرمختګ باندې به يې تماس نيولو. دغه ګردې سياسي ميزونه به اکثر په تودو موضوعاتو څرخيدل.

د بناغلي نوراني سياسي ژوند، کار او خدمت

بناغلي نوراني د نيك شهرت او په ټولنه کې د خاص محبوبيت له مخې ملگرو او دوستانو اړ کې، چې په هېواد کې د را روانو ټاکنو به بهير کې د ولايتي شورا له لپاره ځان نوماند کړي، هغه و، چې په ۱۳۹۳ کال کې د ولسونو د پراخې همکارۍ په ترڅ کې د ولايتي شورا چوکۍ ته بريالی شو.

د رسمي دندې د پيل راهيسې د خوستوالو لپاره په خدمت بوخت دی. د وکالت په جريان کې يې د هر خوستوال ورو ستونزې ته رسیده گي په ډېره ساړه سينه يې د دوی غوښتنې او نظريات اوریدلي او د هغې د حل لپاره يې مناسبې لازې پيدا کړې دي.

د خوست ولايت په کچه په هر ډول پرمختيايي او رغنيزو پلانونو او پروگرامونو کې يې د فعال وکیل په توگه ونډه اخيستې ده.

د خوست د بهبود لپاره يې د پرمختيايي پروژو د منظوری په خاطر د ولايتي شورا په چوکاټ د نورو وکیلانو صاحبانو سره په گډو غونډو او تصویبونو کې برخه اخيستې ده او مرکز کابل ته يې په لیکلي بڼه لېرلي دي.

د ځينو بې گناه او شخصي خصمتونو په اساس د بنديانو په خلاصون کې يې تر خپله وسه منډې ترې کړې دي.

بناغلی نوراني ساده او خاکساره انسان دی. ډېرموتر، ساتونکي او ددبه يې نه خوښيږي، په خوست ښار کې په يو ساده يو پوريز کور کې ژوند کوي.

د خلکو سره يې ناسته ولاړه، د يو عادي کليوال په توگه کړي.

د هر موکبل سره په ورين تندې روغې او ستونزې ته يې رسیده گي کړې، د دوی هرې ټليفوني اړیکې ته يې ځواب ویلی او هرې ادارې ته ورسره د ستونزو د هواري لپاره تللی دی.

بې ځايه ژمنې او وعدي نه کوي، څه يې، چې په وس کې وي، خپل وس نه سپموي. همداشان د ده وطني او ملي مينه زیاته د ستاينې او مننې وړ ده. د خلکو د ښيرازۍ او د سيمې د ابادۍ لپاره شپه ورځ هڅې او تلاشونه کوي.

دی د خلکو لپاره د خدمت کولو او د دوی ستونزو د هوارولو سخت لیوال دی. شپه او ورځ تلاش کوي، چې د خوستیو ولسونو ستونزو ته د حل لارې ومومي. نوراني: د خوست په ځینو سیمو کې د یو شمیر پروژو د منظوری او تطبیق لپاره بدریغه کونښونه کړي دي. د بېلگې په توګه یې خلکو ته د څښاک اوبو، استېنادي دیوالونو، ویالو، سربندونو، د زراعتي پروګرامونو په منظوری کې خپلې هڅې نه دي سپمولې.

ښاغلي نوراني د معارف په ډګر کې د زده کړې لپاره د ښه چاپیریال، د ودانیو جوړول او د درسي توکو په رسولو کې پوره همکاري کړې ده.

همداشان یې د صحت په برخه کې د ځینو کلینیکونو څخه لیدنه کړې او د خلکو ستونزې یې راټولې او اړوندې ادارې سره یې شریکې کړې دي.

ښاغلي نوراني د قومي شخړو او خپلمنځي دښمنیو په حل کې نه ستړي کیدونکي هلې ځلې کړي، چې د تیرو دوو نیمو کلونو په لړ کې یې پنځه بېلابېلي دښمنی، چې طرفینو پکې د خپلو کورنیو لسګونه غړي له لاسه ورکړي وو. زیاتو کونښونو او منډو پایله کې په دوستۍ بدلې کړي او د دوی ترمنځ یې د سولې او وروړۍ فضا ایجاد کړې ده. چې لایې هم پدې برخه کې هڅې روانې دي.

ښاغلي نوراني د خوستیو ځوانانو لپاره د تعلیم او کارموندنې په برخه کې هلې ځلې د یادولو دي. ګڼ شمېر بې وزله ځوانانو ته یې ښوونځیو او پوهنتونو ته د تعلیم کولو لپاره د زده کړې زمینه مساعده کړې ده.

لسګونو تنو ځوانو کادرونو ته یې د اهلیت پربنسټ به بېلابېلو ادارو کې د دندو موقعې برابره کړې ده.

ښاغلي نوراني بېوزله کورنۍ، یتیمان او کونډې هم له یاده نه دي ایستلي، د یوشمېر موسساتو او د ټولنیزو خیریه بنسټونه له لارې یې دوی ته د مرستې زمینه مساعده کړې ده.

چې د خوست ټولنیز او مرستندویه بنسټ سره د یو فعال همکار په توګه پاتې شوی دی.

همداشان يې د خوست په سمسورتيا او چاپيريال ساتنې کې فعاله ونډه اخيستي، هر کال يې په خپل شخصي لگښت او د ځينو ادارو په مرسته په ښوونځيو، جوماتونو او عامه ځايونو کې زرگونه نيالگي کينولي دي.

په خوست ولايت کې د ښه امنيت د تامين، د ولسونو د ارامه ژوند، د ښه والي په برخه کې يې په هر راز پروگرامونو کې ونډه اخيستي، ولسونه يې د امنيت، سولې او بيارغونې په گټو او اهميت پوهولي او پدې برخه کې يې د قومي مشرانو او ځوانانو سره ناستې پاستې کړې، ترڅو پدې ولايت کې ډاډمن امنيت تامين او د سولې راوستو لپاره کار وشي.

د خوست ولايت اړوندو ولسواليو او کليو ته يې د موکلينو د ستونزو او غوښتنو د اوريدو په خاطر وخت ناوخت سفرونه کړي، د دوی ستونزې او نظريات يې راټول کړي، له اړوندو ادارو سره يې شريک کړي دي.

د خوست ولايت د خلکو د ستونزو په رابطه يې څو ځلې پلازمېنې کابل ته سفرونه کړي، چې د اړوندو وزارتونو وزيرانو او لويديزو چارواکو سره يې د خوستوالو اساسي ستونزې او غوښتنې شريکې کړې او د حل په مورد يې ورسره قوي استدلال کړی دی. د دې ترڅنگ يې د سفرونو په لړ کې د ملي او نړيوالو رسنيو سره په گډيو ميزونو او ځانگړو مرکو کې د خوست په اړه اغېزمن معلومات او ستونزې مطرح کړې د مرکزي دولت توجه يې راجلب کړې ده.

په ادب: نجيب الله رحيمي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**